

HỒI THỨ HAI MƯƠI CHÍN

THIỆT CHƯƠNG TIÙY TIƯỢNG PHIÊU CỬU-THIÊN-NHẬN

LỤC TRẠNG Chín thấy Quách-Tĩnh thật là không một
cử chi khách sáo thì bằng lòng lắm. Ông đưa tay ra sau
bàn lấy một lọ con màu đỏ, trút ra lấy chục hoàn thuốc cũng một
màu đỏ tực, đem gói vào một vuông lụa trắng rồi nói:

— Tại hạ may mắn được in sự truyền lại một đơn thuốc truyền để nghiên cứu làm được một số thuốc quý giá. Tuy không biết là bao, nhưng có nó phải tồn tại nhiều công phu khổ nhọc. Ông thuốc này sẽ gia tăng thêm công lực, mất hết mỗi một, trở ngại đời được khỏe mạnh sống lâu.

Tuy là bạn sơ kiến, nhưng tại hạ xin kính biểu nhi vi để dâng vội là vật kỷ niệm và cũng là một dịp để tỏ lòng mến ái.

Hoàng-Dung nghĩ một mùi thơm ngát từ gói thuốc bay ra, đã biết đây là thuốc « Cửu hoa ngọc lộ hoàn » do cha nàng sáng chế và truyền lại. Khi còn ở đảo Đào-Hoa nàng đã được Hoàng-Dung-Sư cho uống nên đã hiểu rõ rất tận tường. Thuốc này là từ hoa của chín thứ hoa quý, hái được từ lúc rạng đông, còn tươi ướt sương mai, mùa tiết theo xuân hạ thu đông, tồn biệt nhiều công phu nhãi luyện mới chế thành.

Thuốc này uống vào có thể khiến người yếu thành mạnh, biến già ra trẻ, quý không thể tả.

Vì vậy, nên Hoàng-Dung buột miệng khen liền :

— « Cửu hoa ngọc lộ hoàn » này là môn thuốc quý giá, thế hạ vô song, xin để lại cho trại chủ dùng để bồi dưỡng sức khỏe. Hai đũa tôi chỉ xin nhận mỗi đũa vãi viên gọi là để đáp tạ thành tình của Trang-chủ.

Trang-chủ giật mình vội nói :

— Cô nương biết được cả tên thuốc, quả thật có một hiểu biết quá rộng ! Với số tuổi còn thanh xuân, mà kiến thức chừng ấy, tại hạ thấy cô nương quả là một nhân vật siêu phàm ít người theo kịp.

Hoàng-Dung chẳng biết nói sao, vội chống chế :

— Thiều nữ lúc còn nhỏ tuổi hay bị đau, thân hình gầy. May được vị nhân tặng cho ba hoàn « Cửu hoa ngọc lộ » này vào thấy hiệu nghiệm và được khỏe mạnh như ngày nay. Vì nên thiều nữ còn nhớ mang máng vì mùi thơm của viên thuốc đặc biệt.

Lạc Trang-chủ thừa hiểu Hoàng-Dung là người đa mưu trí. Nàng phân như vậy chắc cũng chưa phải sự thật. Tuy vì không tiện nói thêm nên cũng đành tin như vậy. Ông chỉ

— Đây là lòng nhiệt thành của ngu huynh muốn tặng bồi nhi vi chớ chối từ. Thuốc này đầu ngu huynh có giữ là không ích chi.

Hoàng-Dung thừa biết người bạn già đoán mình khó thoát chết trận này, nên mới thốt ra những lời như vậy. Nàng vội vàng nhận lấy không dám từ chối nữa.

Thấy hai người đã nhận thuốc, Lạc Trang-chủ mừng rỡ nói tiếp :

— Bây giờ thuyền đã sắp đặt sẵn sàng, kính mời hai vị lui gót và ra hồ ngay. Trên đường đi, nếu thấy có gì xảy ra dấu dờ hay bình, xin cũng đừng quan tâm đến, cứ đi luôn là hơn.

Quách-Tiến muốn tỏ ý ở lại giúp sức một tay, nhưng vì thấy Hoàng-Dung cứ đưa mắt lấy mãi buộc nín, nên đành cũng làm thinh và gật đầu nghe theo lời dặn của Trang-chủ.

Hoàng-Dung lên tiếng nói :

— Nếu Trang-chủ không phiền hà, tiểu muội xin có một lời đề nghị.

Lạc Trang-chủ đáp :

— Xin cô nương cứ dạy bảo.

Hoàng-Dung nói :

Hiện nay Trang-chủ đã biết, trước kẻ thù sắp thâm tới đây gây sự. Nếu bản lãnh chúng quá cao, tại sao lại cứ ở đây mà chịu đựng. Chớ bằng tìm cách tạm lánh đi nơi khác phải hay hơn không ? Chuyện gì có khư khư giữ lấy cái chết vô lối như vậy ?

Nếu thua keo này, ta bày « keo khác », anh hùng đâu câu chấp sự hơn thua ? Miễn ta làm sao để bảo vệ được mạng sống để làm những điều hữu ích mai sau.

Lạc Trang-chủ thở dài nói :

— Cảm ơn cô nương đã có lòng chỉ vẽ lối giải quyết. Nhưng tất tiếc hai kẻ này chính là người đã khiến cho ngu huynh bị tàn phế, làm cho hư hỏng cả nửa đời người. Trên hai mươi năm quá, ngu huynh phải ngậm đắng nuốt cay mong mỗi được có ngày phục hận.

Đang lo ngu huynh đi tìm chúng để báo thù, không ngờ bọn chúng lại dẫn xác đến quá một cơ hội hiếm có để rửa thù.

Hoàng-Dung tự nghĩ :

— Tại sao ông bảo có đến hai người ? Hay là ông chưa biết tên Trần-Huyền-Phong đã chết rồi.

Vợ chồng Mai-niên-Phong đã nhận tâm làm hồng cả đời người ta, như thế chưa đủ hay sao mà hôm nay còn tìm tới nữa. Thật là khó hiểu. Nhưng đầu sao đây cũng là chuyện riêng của người ta, mình chớ vào nhiều thấy bất tiện.

Vừa lúc ấy Lạc-Quán-Anh từ phía ngoài chạy vào thưa :

— Thưa cha, con đã truyền lệnh cha, ai nấy đều tuân theo răm rắp. Duy có Vương và Đám ca nhất định không nghe. Các vị ấy nói thà bị gilet chết, chứ không hạn giờ chịu hổ đi trong khi Quy-vân-Trang bị phạm nguy, mà không giải cứu. Nếu bức sách hai người nhất định sẽ mở một vụ tử tử Hân.

Lạc-Trang-chủ thờ dài đáp :

— Anh em đã can trường nghĩa khí thì ta biết làm sao hơn được. Thời đành vậy. Bây giờ con lo sửa soạn thuyền để đưa hai vị lên hồ kéo dè chậm trễ trở tay không kịp.

Hoàng-Dung đưa mắt ra hiệu cùng Quách-Tĩnh đứng dậy chấp tay từ tạ, rồi theo Lạc-Quán-Anh ra khỏi trang viện.

Vừa gặp con Tiểu-Hồng-Mỹ, Quách-Tĩnh đến vượt bờm nó dắt đi. Con ngựa thấy chủ mừng quá dậm chân hí vang.

Quách-Tĩnh dắt ngựa và khẽ hỏi Hoàng-Dung :

— Em Dung, có nên dẫn nó cùng lên thuyền hay không ?

Hoàng-Dung đáp :

— Mình cứ đi cho thiệt tình để người ta vững dạ. Sau đó mình trở xuống lại chứ có sao đâu.

Lạc-Quán-Anh đang mãi lo lắng việc tiễn khách rồi lo liệu công việc trong nhà, cho nên Quách, Hoàng bèn tán những gì hàng cũng không nghe biết.

Khi hai người dắt nhau cũng sắp xuống thuyền, bất giác Hoàng-Dung trông thấy đằng xa có một người đang lội nước xuôi giòng đi xuống, trên đầu có đội một cái chum vô cùng to lớn.

Tuy cái chum to quá cỡ, sức nặng có mấy trăm cân, nhưng người ấy vẫn thông dong huơ đi thoăn thoắt chẳng thấy gì mệt nhọc. Bước đi mau lẹ hơn người thường.

Khi người ấy đến gần thì thấy là một ông già râu tóc bạc phơ, mình mặc áo vàng cộc, tay phải phe phẩy một chiếc quạt thật lớn.

Cái chum đội trên đầu bằng sắt đen sì, hết sức nặng, ít nhất cũng quá năm sáu trăm cân. Nhưng ông lão cứ rảo bước đi mau bằng một người đang chạy.

Ông lão đi vung vãng như người đàn bà đi chợ, cứ xăm xăm bước thẳng tới như chẳng có ai trước mặt. Hai vai rung động cái chum lắc qua chút ít khiến cho một vài hòm nước rớt xuống ra ngoài.

Ồ, nếu cái chum đựng đầy nước như vậy thì trọng lượng của nó cũng quá một ngàn cân nặng.

Thế mà một ông già ốm ốm, đầu tóc bạc phơ, vẫn đội nổi một sức nặng kinh người như thế cũng là một điều quái gở quá ư. Xem thái độ của ông lão, nhất định phải thuộc vào hạng võ ông thượng đẳng...

Lạc-Quán-Anh trông thấy thì trong lòng lại lo lắng. Chẳng ghê, nếu ông lão này là kẻ đến tìm cha mình quả là việc đáng sợ. Hèn chi ông ra lệnh cấp tốc tản cư cũng phải.

Nghĩ vậy, càng lo cho cha, nên vội vàng rảo bước phi thân đuổi theo.

Quách-Tĩnh, Hoàng-Dung cũng há hốc miệng ra nhìn, trong lòng hàm phục quá sức. Quách-Tĩnh nhớ lại ngày nào các vị ẩn cư có thuật lại câu chuyện của Khuru-Đạo-Trưởng; một tay xách nổi vạc ông đựng đầy nước, đánh lại với Giang-Nam Lạc-Quái, như làm một cái bát nhỏ.

Khuru-Đạo-Trưởng thì chàng đã trông thấy. Ông ta thân hình cao lớn hơn ông lão này nhiều. Nhưng cái vạc rỗng cũng ông có lẽ kém thua cái chum sắt này nữa. Nếu vậy thì công lực của ông lão này có lẽ còn vượt hơn Khuru-Xử-Cơ một bậc xa trên thế gian này chưa chắc tìm được một người thứ hai như vậy.

Quách-Tĩnh thầm nghĩ :

— Hèn chi đại sư phụ của ta thường dạy «cao nhân tất hữu cao nhân trị» tên thiên hạ người tài, có kẻ lại tài hơn. Câu ấy quả đúng thật. Không ra tiếp xúc với đời để học hỏi thì biết có ai nào dễ nhìn được tận mắt một chuyện lạ như thế này.

Ông lão kỳ lạ cứ xăm xăm đi mãi vào nơi vắng vẻ ít người Lạc-Quán-Anh lảng lạng vội gót bước theo.

Chôn này vốn thuộc địa phận của Lạc gia trang, nhưng vì cái niết bước theo ông lão khi rẽ ngang lúc rẽ dọc, quách cả một chập đến khi dừng lại, Lạc-Quán-Anh cũng không nhận định vị trí tại chỗ nào nữa.

Chàng bần khoản nghĩ bụng :

— Nhìn bên hình ông này thấy đã cao siêu quá rồi. Hướng đi nơi đây lại xa lạ, chẳng rõ địa thế ra sao. Nếu bên họ có người giúp sức tận công bất ngờ, làm sao trở tay cho kịp. Chỉ mong ta cứ ngồi đây nhìn theo cũng được, cần gì phải mạo hiểm chạy theo.

Bụng nghĩ vậy, Lạc-Quán-Anh đứng chân đứng lại, đưa mắt nhìn theo. Trước mặt chàng có một con sông nhỏ chắn ngang.

Chàng nghĩ bụng:

— Sông này tuy nhỏ nhưng nước sâu mà chẳng có cầu, để xem thử ông lão qua sông bằng cách nào cho biết.

Nhưng một cảnh tượng đã xảy ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Ông lão đến sông cứ ngang nhiên xuống nước và lội càn đi, nước chỉ ngập tới đầu gối mà thôi. Trong nháy mắt ông lão đã đến bên kia bờ. Hai tay bê cái chum không lồ thấy nhẹ trên đầu gối, rồi ông trở lại lội bừa xuống nước, hết đi ngang thì đi dọc, mau vun vút, hơn cả người chạy trên bờ.

Quách-Tĩnh, Hoàng-Dung đã nghe nói nhiều về những tay anh hùng võ công thượng đẳng, công lực phi phàm, nhưng chưa bao giờ được nghe một kẻ nào lội được một cái chum nặng trên ngàn cân mà bay nháy trên mặt nước một cách nhẹ nhàng như vậy được.

Nếu hôm nay hai người không tận mắt trông thấy việc này thì chắc chắn nếu có kẻ nào thuật lại cũng không tin nổi. Cả hai đều suy nghĩ:

— Nếu trên đời có kẻ tài ba như thế, thì quả mấy lúc này sự hiểu biết của mình chẳng khác nào như ech ngồi đáy giếng nhìn trời.

Nghĩ vậy nên hai người thân phục ông già hết cỡ, vì xưa nay chưa khi nào gặp hay biết được một người có bản lĩnh như vậy.

Bỗng một tràng cười ha hả làm phá tan bầu không khí đang yên lặng. Mọi người giật mình nhìn lại thì ông lão đã vọt vào ngồi trên một gòp đá cao từ bao giờ rồi.

Người ấy hướng về phía Lạc-Quán-Anh hỏi lớn:

— Túc hạ, có phải thiếu trang chủ họ Lạc, điều khiển quân hùng trên Thái-Hồ này chăng?

Lạc-Quán-Anh từ tốn đáp:

— Dạ, cháu đầu đàn, xin lão tiên bối cho biết phượng danh quý tánh.

Ông già không đáp, quay sang hỏi Quách, Hoàng:

— Ủa, hai vị cũng đến đây sao?

Lúc bấy giờ Lạc-Quán-Anh mới nhìn thấy nhị vị quý khách đã trở lại và đứng đó từ lúc nào rồi, nên lạ lùng lắm.

Sở dĩ Lạc-Quán-Anh ngạc nhiên là vì thăm phục hai người nội ngoại thân công quá cao, đến nỗi đi sát bên mình hàng bao

hiệu đường dài mà chẳng hề hay biết. Hơn nữa chàng cứ đinh ninh hai vị là những bậc văn nho, thế mà võ công lại cao siêu quá đỗi. Suốt mấy ngày sống gần nhau mà chàng vô tình nào có biết được.

Quách-Tĩnh, Hoàng-Dung bước đến trước mặt lão trượng, dập tay cung kính nói:

— Lữ cháu xin ra mắt lão Thái-Công.

Lão trượng thích chí cười ha hả nói:

— Tốt lắm, tốt lắm! Xin miễn lễ.

Rồi ông ngó Lạc-Quán-Anh nói:

— Nơi đây không phải chỗ nói chuyện được nhiều. Chúng ta tìm một nơi khác thuận tiện hơn.

Lạc-Quán-Anh vốn là người chu đáo, nên nghĩ bụng:

— Chưa rõ người này là bạn hay thù. Nếu là đối thủ mà mình đem về trong trang viện thì có khác nào đi rước voi về đày mõ sao!

Nhưng Lạc-Quán-Anh vẫn tự hào là một tay thủ lĩnh, không muốn để cho thiên hạ thấy mình thiếu can đảm, cho nên chàng liền phép hỏi thêm.

— Thưa Thái-Công, chẳng hay người có quen biết cha cháu hay không?

Lão trượng hỏi lại:

— Lão Trang-chủ đây à? Ta chưa hề được gặp mặt lần nào.

Thấy lời lẽ không vẻ gì đối, Lạc-Quán-Anh hơi yếu bụng liền hỏi thêm:

— Gia phụ mới nhận được một món quà rất quái gở từ xa đưa lại Thái-Công có biết đó là thứ gì không?

Lão trượng mở mắt nhìn chàng rồi hỏi:

— Món quà gì mà gọi là quái gở. Ta đâu có biết được.

Lạc-Quán-Anh đáp ngay:

— Dạ, đó là một chiếc sọ người. Nhưng có điều quái lạ ở phía sau óc có lũng 5 lỗ sâu hoắm hình như bị 5 đầu ngón tay bầu lũng.

Lão trượng cười hề hề nói:

— Chắc có đũa nào tinh nghịch đem đầu ra đó chứ gì? Như vậy có gì mà e ngại?

Lạc-Quán-Anh nghe nói chừng hửng. Suy nghiệm lại những gì ông lão, chàng chợt nghĩ:

— Ông này võ công cao siêu vô cùng. Nếu kẻ thù thì cứ đương nhiên tìm đến gia trang gây sự, cần gì phải đi lừa gạt ta làm

chỉ nơi đây. Nếu không rõ biết gì về việc này thì chắc ông ấy không có mối thù với gia phụ. Chỉ bằng cứ mời ông về nhà chơi rồi thành thật tỏ bày sự việc. May ra ông bằng lòng ra tay giúp đỡ cho gia phụ chóng lại kẻ thù thì hay biết mấy.

Nghĩ xong, chàng háu hoan thưa rằng:

— Nếu Thái Công không chê, xin mời về tề trang để cháu được kính dâng chung trà, thật là vạn hạnh.

Ông lão chau mày suy nghĩ một chút rồi đáp:

— Ừ, tốt lắm. Ta cũng đang khát đấy.

Lục-Quán-Anh cả mừng, vội bước đi trước dẫn đường. Nhưng, ông lão vẫn chưa chịu đi, đưa tay chỉ Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh và hỏi:

— Hai vị này có phải người của quý trang viện chăng?

Lục-Quán-Anh đáp liền:

— Đa thưa hai vị ấy đều là bạn tri kỷ của gia phụ đấy.

Ông già không nói nữa, vội bước đi phăng phăng theo ngũ cũ. Ba người cùng lèo đèo theo sau.

Khi về đến trang viện, Lục-Quán-Anh chạy vào trước, thưa cùng Lục-Trang-chủ:

Một lát sau, thấy Lục-Trang-chủ ngồi trên một cái chõng do hai tên trang đinh khiêng ra, tiến lại phía trước lão trượng.

Lục-Trang-chủ khiêm tốn vòng tay thi lễ mà thưa rằng:

Lão phu chẳng biết quý nhơn tới để đón tiếp, xin miễn chấp.

Lão trượng nghiêng mình đáp:

— Xin Trang-chủ chớ khiêm nhượng làm vậy.

Lục-Trang-chủ vẫn lễ phép hỏi:

— Xin quý nhơn cho biết phương danh quý tánh?

Lão trượng đáp:

— Lão phu họ Cửu, tên Thiên-Nhân.

Lục-Trang-chủ hết hoàng hỏi lại:

— Có phải quý nhơn được thiên hạ truy tặng biệt danh «Tiết chưởng, thủy thương phiêu» (tay sắt nổi trên nước) đó chăng?

Lão trượng mỉm cười đáp:

— Lão phu ẩn tích trên 20 năm nay, những tướng trên giang hồ thiên hạ đã quên hết mất rồi chứ. Không ngờ Trang-chủ còn nhớ đến tên và danh hiệu nữa, thật là vạn hạnh, vạn hạnh.

Nhắc lại những tay cao thủ thượng thặng trên võ lâm hồi 20 năm về trước thì Cửu-Thiên-Nhân cũng là một tay cự phách mà mọi người nghe phải nể vì khiếp sợ.

Chẳng hiểu vì có việc gì xảy ra mà người ấy đã quy điền ẩn đặt một nơi nào không ai biết, lênh lênh như không còn sống trên nhân gian nữa.

Hôm nay, tề chõng này, Lục-Trang-chủ được gặp lại Cửu-Thiên-Nhân, thật cũng là việc lạ lùng. Vì vậy nên ông vừa nghi ngại vừa lo sợ, vội hỏi:

— Chẳng hay Cửu lão tiên bối có điều gì muốn dạy bảo mời đời gót ngọc đến đây; Chúng tôi xin sẵn sàng thỏa mãn mọi điều mà lão tiên bối cần đến.

Cửu-Thiên-Nhân cười hề hề đáp:

— Có gì đâu to tát phải bận lòng trang chủ. Số là lão phu tuy đã cao niên, nhưng vợ trần chưa dứt. Lão muốn tìm một nơi an tĩnh để luyện lại một số ít công phu bấy lâu nay, còn bỏ dở, nhưng chưa tìm được. Việc này cũng không có gì gấp, lúc nào bàn lại cũng được.

Lục-Trang-chủ đưa mắt nhìn lão trượng, thấy không có vẻ gì gian trá, nên cũng yên tâm? Ông hỏi thêm cho chắc bụng:

— Trong khi đi đường, chẳng hay lão tiên bối có gặp đôi vợ chồng Hắc-Phong Song Sát hay chăng?

Cửu-Thiên-Nhân lộ vẻ kinh ngạc hỏi lại:

— Ừ, đôi vợ chồng hán vẫn còn sống hay sao?

Thấy lão trượng hỏi như thế, hơn nữa thái độ có vẻ thật tình nên Lục-Trang-chủ hết lo, quay sang báo Lục-Quán-Anh:

— Con hãy rước lão tiên bối trở về thư phòng và thay cha tiếp đãi con nhé.

Từ trước đến nay, Cửu-Thiên-Nhân theo Lục-Quan-Anh vào hậu viện, Lục-Trang-chủ tuy chưa thường thức được tài nghệ của Cửu-Thiên-Nhân, nhưng cũng từng nghe đồn Cửu-Thiên-Nhân có bản lĩnh cao siêu, oai chấn giang hồ một đạo.

Kể về năm cao thủ bật nhất trên thiên hạ hiện nay, gồm có: «Đông-Tà, Tây-Độc, Nam-Đế, Bắc-Cải, Trung-Thần-Thống». Khi ngồi vị cùng nhau họp bàn luận kiếm tại đình Hoa-Sơn cũng có mời Cửu-Thiên-Nhân nhưng giờ chót vì có việc riêng nên Cửu-Thiên-Nhân không đến dự được.

Được mời dự cuộc luận kiếm này, ít nhất Cửu-Thiên-Nhân cũng phải có một bản lĩnh trùm đời. Hôm nay may mắn được gặp người về đây, nếu người bằng lòng giúp đỡ, thì đôi Hắc-Phong Song Sát cũng không còn đáng ngại nữa.

Lục Trang-chủ suy nghĩ như vậy rồi quay qua hỏi Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh :

— Hai vị chẳng bỏ bỏ tôi mà đi, suông là một vinh dự hiếm có cho kẻ hèn này. May thay được Cửu Lão tiên bối, một kẻ khách lừng danh thiên hạ mà lại kẻ kẻ hữu duyên gặp gỡ, đến đây giúp tôi, thì có khác nào chia xẻ bớt một phần gánh nặng để đổi đầu công bộn Hắc-Phong Song Sát.

Xin mời hai vị vào trong đăm đạo về vào chương. Mong hai vị đừng nên ra ngoài nữa. Nếu qua một vài ngày không có gì xảy ra thì hẳn toàn thoát nạn.

Hoàng-Dung cười nói :

— Tưởng có chuyện chi chứ đánh nhau thì có gì mà phải lần tránh. Tánh tôi lại thích xem đôi bên tranh tài cho thỏa thích.

Lục Trang-chủ đáp :

— Hoàng cô nương có can đảm là việc đáng phục. Tuy nhiên vì kẻ thù quá sức tài ba và ác nghiệt, nếu lão phu không đủ sức cự đương, e có phần nguy hiểm đến nhị vị quý khách.

Nhưng nếu nhị vị muốn xem cũng được. Vậy xin cứ ở sát bên cạnh, lão phu sẽ cố gắng bảo vệ cho an toàn. Huống chi may mắn có mặt Cửu Lão tiên bối ở đây nữa lại càng thêm chắc ý.

Hoàng-Dung thích chí vỗ tay nói :

— Bình sinh tôi rất ham được xem những cuộc đấu nhau ác liệt. Như hôm vừa rồi, tình cờ được chứng kiến trận thủy chiến cùng khâm sứ nước Kim thật là vừa ý quá.

Lục Trang-chủ nghiêm mặt đáp :

— Hôm nay thì khác hẳn, vì kẻ thù là bậc thầy của tên khâm sứ nước Kim tài nghệ của hắn đã cao siêu mà tánh tình lại vô cùng hiểm ác, ngay lão phu vẫn phải e dè lo sợ đấy cô nương ạ.

Hoàng-Dung cả cười khen rằng :

— Trang chủ đã biết rõ trước tài nghệ của đối phương cũng là một điều đáng phục.

Lục Trang-chủ đáp :

— Cô nương không thạo nghề võ, nên chưa biết qua những khúc chiết trên lãnh vực này. Lão phu cứ nhìn bản lãnh của tên khâm sứ Kim quốc khi hắn bầu vào đài của Lục Quán-Anh rồi so với mấy đấu tay bầu lừng trên chiếc sọ người, cũng đủ thấy được bản sự của hai bên để nhận xét.

Lúc bấy giờ Hoàng-Dung bỗng nghĩ ra một chuyện nên nắm tay Quách-Tĩnh rú :

— Chúng ta đi ra sau xem thử bản lãnh của vị lão tướng tập luyện thế nào. Chắc thú vị lắm đấy. Đi đi, anh!

Lục Trang-chủ vội can :

— Không nên cô nương ạ. Đừng làm phiền đến lão tiên bối, nếu người hay được sẽ giận đấy.

Hoàng-Dung cười hề hể đáp :

— Không sao đâu! Xem một chút thôi, có gì tôi xin chịu trách nhiệm.

Nàng nói rồi lôi Quách-Tĩnh đi luôn.

Lục Trang-chủ ngồi trên chông không đi theo được, nhưng khi thấy hai người đã đi khuất, ông suy nghĩ :

— Cô bé này đã tò mò mà tính nghịch thật. Đã đi xem trộm mà còn rú thêm kẻ khác đi theo nữa, cũng đáng tức cười.

Lục Trang-chủ muốn ra hiệu cho gia đình không theo về phía thư phòng để ngăn cản hai người nhưng đã muộn rồi. Lúc đến nơi, ông thấy hai người đang đứng lom khom lén vào bức màn cửa sổ nhìn vào bên trong.

Hoàng-Dung nghe tiếng chân đi, quay lại đưa tay ngoắt, ra hiệu cho bọn trang đình không đi nhờ nhẹ đồng thời vỗ Lục Trang-chủ ngờ ý muốn mời ông cùng xem thử.

Lục Trang-chủ thấy nếu không đến e buồn lòng bọn quý, mà đến xem e kinh động đến người bên trong. Suy nghĩ một tý, ông để cho một trang đình cũng lên vai và nhẹ nhẹ đi đến.

Hoàng-Dung mỉm cười, nhưng chỗ cho Lục Trang-chủ ghé mắt nhìn qua lỗ thủng treo tấm màn xem thử.

Lục Trang-chủ tròn mắt đưa mắt nhìn xem. Bên trong, Cửu-Thiên-Nhân đang ngồi xếp bằng phư nhập định. Hai mắt nhắm nghiền, mũi thở ra vô cơ, hơi bay lên nghi ngút. Bất giác ông giật mình suy nghĩ :

— Thật danh đồn chẳng sai.

Nguyễn Lục Trang-chủ tuy bị liệt chân, nhưng võn cũng là đệ tử danh môn, có võ công siêu việt, mức tập luyện đã đến chỗ tinh vi. Khi chưa bị tật nguyền, ông đã từng lễ gột giang hồ, chứng kiến biết bao nhiêu tài năng tuyệt đỉnh. Nhưng ông chưa từng gặp một ai, có cũng chưa hề nghe nói có cao thủ nào có thể vận nội công đến nỗi thể ra khói như sương tỏa thể này được!

Nếu hôm nay không trông thấy chính mắt, thì thế nào ông cũng cho là một điều hoang đường ảo thuật.

Vì vậy nên Lục Trang-chủ rất kính phục Cửu Thiên-Nhận, ông nắm vật áo Quách-Tĩnh khẽ giết ngo ý báo thời đứng xem nữa. Nguyễn Quách-Tĩnh vốn có lòng kiêu nể Lục Trang-chủ, chàng cũng thấy việc nhiều trộm là không chính đáng. Hơn nữa đây là do Hoàng-Dung rủ, nể lòng đi theo chứ tâm tâm chàng không muốn. Vì vậy nên chàng vội đứng lên, kéo Hoàng-Dung cũng đi trở ra ngay.

Hoàng-Dung phải đi theo nhưng lòng vẫn còn tiếc rẻ? Dọc đường nàng lăm lăm :

— Theo em nghĩ, ông già này hình như đã làm trò quỷ thuật, ở đời làm chi có chuyện thờ ra khỏi, phao ra lừa như thế được. Tuy nhiều thấy tựa mắt, nhưng lòng em vẫn chưa dám tin thật.

Lục Trang-chủ trịnh trọng đáp :

— Như thế là vì cô nương chưa biết rõ tài nghệ của vị cao nhân này. Xem như thế, thì lão đã có một phép nội công vô cùng thâm hậu nên mới được như vậy. Thiên hạ mới nhìn thấy, tưởng rằng trò quỷ thuật. Thật ra đó là một công phu võ thuật đến mức cao siêu tuyệt đỉnh rồi.

Hoàng-Dung làm thinh. Mặc dầu miệng phản đối, nhưng trong thâm tâm Hoàng-Dung vẫn cảm thấy thần phục, và cho là chuyện lạ lùng cổ quái hết sức.

Lục Trang-chủ thấy vậy nói tiếp :

— Tuy phép này không thể phao ra lừa dối chết được người nhưng cũng có thể xem đó mà suy rộng ra việc khác, ví dụ như cái trò «bê hoa, hải mã» mà vẫn đánh được người.

Nghe Lục Trang-chủ nhắc đến chuyện này, Hoàng-Dung thích chí cười lớn và nói :

— A, cái tích «bê hoa đánh người» trong sách võ có nhắc, kể cũng thú vị lắm.

Lục Trang-chủ nghe nói khêu rằng :

— Trời ơi, cô nương quả là thông minh học rộng hiểu sâu. Chuyện gì cũng am tường hết thảy. Lão phu quả kém thua xa lắm. Nguyễn câu chuyện «bê hoa đánh người» này là một điển tích từ hồi Tần-Dương kể lại :

«Có một mỹ nhân cũng tinh quân gặp một cảnh hoa mẫu đơn đang ngậm sương lòng lảnh. Nàng vừa đưa hải mã lang :

— Hoa mạnh hay thiệp mạnh hờ chàng?

Chàng đáp :

— Cảnh hoa mạnh hơn !

Mỹ nhân nổi giận bèn bê gậy cành hoa đánh vào người tinh quân để chứng minh xem ai mạnh hơn.

Lúc bấy giờ chàng mới công nhận :

— Mỹ nhân mạnh hơn.

Câu chuyện văn chương này có ngụ ý đầu tài cao vô giới đến đâu, đầu cao sang uy vũ đến đâu vẫn phải chịu thua đàn bà hết thảy.

Thời đó lại xảy ra một chuyện khác cũng tương tự :

«Vua Đường Tuyền-Tôn Hoàng-Đế nghe đồn có một ác phụ dùng gậy đánh gãy đôi chông thi cười và nói đùa : «Như vậy không phải dùng hòa mà dùng gậy đánh người.»

Câu chuyện này Hoàng-Dung đã được cha kể cho nghe từ lúc nhỏ. Nay nghe Lục Trang-chủ thuật lại, vàng cũng thêm khâm ông này quả có tài cao và hiểu rộng.

Lục Trang-chủ đã thấy bản lĩnh cao siêu của Cửu-Thiên-Nhận rồi, trong lòng đã tin tưởng, bứt lo tại nạn sắp xảy ra cho mình.

Ông cho Lục-Quán-Anh truyền lệnh toàn thể gia đình, hệ gặp ai có võ nghệ khác phải hết sức lễ phép mời cho được về trang trại nhờ họ tiếp sức giúp mình một tay. Và từ hôm ấy công trang viện ngày đêm mở rộng để tiếp khách, tới hôm đó nơi đại sảnh đường của Quy-Vân-Trang đèn thắp sáng choang như ban ngày, chính giữa có bày một tiệc rượu.

Lục-Quán-Anh vào, mời Cửu-Thiên-Nhận ngồi nơi ghế danh dự. Tiếp đến là Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung. Hai cha con Lục-Trang chủ thì ngồi phía sau cùng để lo bồi tiếp.

Lục Trang-chủ đích thân đi mời rượu từng người rồi mời về chỗ cũ. Trong tiệc ông chỉ bận qua vấn đề nhân tình, phong tục, tập quán nơi đây chứ không hề đề cập đến câu chuyện cũ của mình.

Uống độ ba tuần rượu, Cửu-Thiên-Nhận lớn tiếng nói :

— Lục lão đệ là lãnh tụ quân hùng suốt giải Thái-hổ này, tất thiên võ nghệ phải siêu quần hạ tụy. Hôm nay ta muốn lão đệ ra tay cho thưởng thức một chút bản lĩnh để mở rộng thêm tâm con mắt. Lão đệ nghĩ sao?

Lục Trang-chủ kinh cần đáp :

— Thưa Ho tiên bối, Ho phu chỉ là một kẻ tầm thường, xưa nay được ân sư truyền cho chút ít võ nghệ nhưng lâu ngày bỏ bê, nên quên hết, kính mong lão tiên bối niệm tình tha thứ.

Cửu-Thiên-Nhận hỏi thêm :

— Tôn sư của lão đệ là ai xin cho biết, nếu may ra là chỗ quen bè từ trước chăng.

Lục Trang-chủ cúi đầu suy nghĩ sắc mặt buồn bực. Một chập sau ông thờ dài đáp :

— Thưa lão tiên bối, vì vắng bối sơ suất phạm lỗi với sư môn, nên chẳng tiện nói tên, e xúc phạm đến thanh danh của sư phụ.

Lúc bấy giờ Lục Quán-Anh mới biết rõ thân phụ mình bị sư phụ trục xuất. Hèn chi mình là con mà chẳng khi nào thấy phụ thân biểu diễn qua một môn võ nghệ nào.

Nghi-đến đây chàng chạnh lòng, cảm thấy thương cha vô hạn.

Nhưng Cửu-Thiên-Nhận lại nói thêm :

— Lão đệ dưới tay có vô số anh hùng hảo kiệt, oai chấn suốt vùng này. Tại sao không tìm một cơ hội để thi thố tài năng cho thiên hạ trông thấy, làm rạng rỡ sư môn ? Biết đâu sư phụ vì đó mà niệm tình tha lỗi.

Lục Trang-chủ khiêm tốn đáp :

— Lão tiên bối đã dạy, lời đúng ngàn vàng. Ngặt vì vắng bối tài hèn sức yếu, không đủ khả năng thi thố, nên chẳng làm được những gì mong muốn.

Cửu-Thiên-Nhận nói :

— Lục Trang-chủ thật quá khiêm tốn. Ngay hôm nay lão phụ thấy trước mặt một con đường vô cùng sáng lạn nên theo. Nhưng về phần trang chủ không biết có thấy hay đã thấy mà làm thế chưa hiểu.

Lục Trang-chủ đáp :

— Vãng sinh xin thành thật chờ lời chỉ dạy của lão tiên bối. Cửu-Thiên-Nhận chỉ mỉm cười vuốt râu uống rượu không nói gì hết.

Lục Trang-chủ bâng khuâng suy nghĩ :

— Người này tài nghệ trùm đời, suốt mấy chục năm nay mai danh ầm ỹ. Hiện tại bỗng đứng tài xuất giang hồ. Chắc phải có lý do nào trọng đại. Nhưng người ta là kẻ bề trên, mình đâu dám tự hạch hỏi đến, thà để tự ý lão nói ra tốt hơn.

Cửu-Thiên-Nhận lại hỏi thêm :

— Nếu Lục Trang-chủ không muốn tiếc lộ sư môn cũng được. Nhưng ta muốn biết lão đệ đã dựa trên tài năng hay thế lực nào để gây nên sự nghiệp to tát của Quy-Vân-Trang ?

Cửu-Thiên-Nhận tưởng rằng câu hỏi này sẽ làm cho Lục Trang-chủ lúng túng rồi sẽ tiếc lộ sư môn ra, nhưng không ngờ ông vui vẻ đáp ngay :

— Sự nghiệp kỳ hoàn toàn do công xuất và tài năng của chàng con vắng bối là Lục Quán-Anh. Vắng bối chỉ đứng ngoài làm dự lý lệ mà thôi. Nó là đệ tử của Khô-Mộc Thiên-sơ tại nhà Quán-Hiền ở xứ Lâm-An.

Cửu-Thiên-Nhận đưa mắt nhìn Lục Quán-Anh rồi nói :

— Có phải Khô-Mộc Đệ-sư ở chùa Pháp-Hoa đó không ? Đệ-sư là một tay hảo luyện giang hồ, võ thuật cao siêu. Nếu là đệ tử của Đệ-sư thì con của Hào đệ quả là một thanh niên tốt phúc lắm.

Đây giờ Hào phụ muốn thưởng thức một ít bản lĩnh của Thiên-sơ trang chủ được chăng ?

Lục Trang-chủ vui vẻ đáp :

— Nếu Hào tiên bối có lòng muốn chỉ điểm cho thì thật là vinh dự cho cha con vắng bối.

Từ khi thấy Cửu-Thiên-Nhận đội cái chum nặng ngàn cân đi trên mặt nước, Lục Quán-Anh đã đem lòng cảm phục và hâm mộ.

Chàng muốn tìm dịp học thêm vài môn tuyệt diệu để phòng thân.

Hôm nay thấy Hào trang chủ, được phụ thân cho phép, Lục Quán-Anh mừng rỡ quá chừng. Chàng dạ lớn, từ từ bước ra giữa phòng, chấp tay hướng về Cửu-Thiên-Nhận thưa rằng :

— Xin Hào tiên bối chỉ điểm cho cháu.

Rồi chàng lui ra sau một bước, theo thế ruột của mình vung quyền múa một bài « La hán phục hổ » vô cùng linh động.

Tay chàng múa lên đôn đốp quyền cước tung hoành, thân hình phất phới gió lộng và vô, quả đáng một danh môn tử đệ. Trong khi

đánh khởi chàng quát lên một tiếng vang trời, tăng thêm quyền lực, khiến cho bao nhiêu đèn đuốc đều lung lay muốn tắt khiến

cho mọi người vô tay khen ngợi.

Thế quyền của Lục Quán-Anh phối hợp cả « La hán quyền và mãnh hổ xâm hình » lau lẹ và biến ảo vô cùng, tay chân quay

đt như chong chóng. Thân hình chàng cúi xuống đánh một quyền vào sà nhà khiến cho một mảnh gạch vỡ tan, rồi phi vút lên cao

đứng theo một tư thế đặc biệt không khác nào một bức tượng La Hân.

Lục Quán-Anh thu quyền vòng tay hướng về Cửu-Thiên-Nhận cúi tạ. Chàng bước về chỗ cũ mặt không biến sắc, hơi thở vẫn bình thường.

Lục Trang-chủ có vẻ hài lòng chấp tay thưa lớn :

— Mấy ngón quyền của cháu, Thái công xem có được chăng ?

Cửu-Thiên-Nhận đáp :

— Chưa điều luyện lắm!

Lục Trang-chủ nói ngay:

— Nếu có chỗ nhà sơ hở, xin Thái-công vui lòng chỉ giáo cho. Cửu-Thiên-Nhận cười ha hả đáp:

— Kể về sức khỏe thì cũng được, lối múa có phần huê dạng. Nhưng nói về lối khác chế địch, còn nhiều chỗ sơ hở, chưa dùng được, còn quá kém.

Hoàng-Dung, Quách-Tĩnh theo dõi cuộc biểu diễn. Quyền cước của Lục Quán-Anh mặc dầu chưa xuất sắc lắm, nhưng nếu bảo là vô dụng, quá kém thì cũng quá đáng.

Những Lục-trang-chủ vẫn ôn tồn nói:

— Xin Thái-Công cho cháu nó được mở rộng nhãn quang hơn một ít.

Cửu-Thiên-Nhận đứng dậy, xăm xăm ra trước giếng rồi vào ngay, trên tay cầm hai viên gạch.

Mọi người chú mục nhìn.

Cửu-Thiên-Nhận vào ngồi ghế nhất như cũ; dùng hai ngón tay đưa vào viên gạch nghe sáo sạo khiến cho cả viên gạch sình sình như đá bỗng bị gọt tấu từng mảnh nhỏ. Cửu-Thiên-Nhận hướm mấy miếng-mé bỏ vào bàn tay bóp thêm mấy cái làm tan như bột rồi xóc ra cho rơi xuống bàn như giẻ lụa. Ai nấy đều trở mặt nhìn không biết phê phán ra sao nữa. Cửu-Thiên-Nhận bóp hết miếng và bụi gạch lọc vào vại áo đem ra đổ hết xuống giếng rồi trở vào cười lớn nói:

— Thiếu trang chủ đã dùng một quyền đánh nát nền gạch. Tuy không phải chuyện dễ. Nhưng địch quân có bao giờ chịu đứng yên một chỗ để chịu đòn như vậy. Có nhện hần phải tránh né hay phản công lại. Vì vậy quyền này không phải chỉ tấn công mà phải biết khác chế.

Lục-Quán-Anh đang cúi đầu suy nghĩ, Cửu-Thiên-Nhận lại nói thêm:

— Cứ kể trên vô làm thiên hạ hiện nay chỉ mấy người thuộc hạng khá còn bao nhiêu đều dở mạt.

Hoàng-Dung lạnh miệng hỏi luôn:

— Xin lão tiên-bối cho biết những hạng khá hiện nay là ai?

Cửu-Thiên-Nhận đáp:

— Hiện nay chỉ có năm người là Đông-Tý, Tây-Độc, Bắc-Cối, Nam-Đế và Trung-Thần-Thông. Có thể gọi là đã hấp thụ được tinh hoa của vũ thuật. Lão phu đã gặp tại đây nhiều lần.

Ngồi tên Vương-Trùng-Dương là đệ nhất cao thủ, còn bốn thành kia sần sần như nhau, kể tầm lượng người nữa cần, ai cũng có võ tương số đoán chưa ai chịu thua ai.

Hoàng-Dung từ khi tiếp xúc với Cửu-Thiên-Nhận đã mục kích được bốn chuyện lạ: đôi chum qua sông, đi trên mặt nước, thò ra khỏi lửa, tay bốc gạch thành bột.

Mặc dầu ông cũng thiên phục nhưng thấy lão có những lối lạ xác lảo hay gọi xác mé các bậc cao thủ, nhất là thiếu lễ độ đối với cha mình, nên không thích, muốn tìm cách đưa cọt để trả đũa, ông hỏi luôn:

— Sao Thái-công không trở tài đánh thắng ngũ bá để chiếm địa vị thiên hạ đệ nhất cho rồi?

Cửu-Thiên-Nhận đáp:

— Người anh hùng số một là Vương-Trùng-Dương, chương giáo phái Toàn-Chân, nay không còn nữa. Trong kỳ luận kiếm tại Hoa-sơn ta bận việc không dự, để chức này lọt vào tay hắn, thật đáng tiếc.

Khi đó họ đã cùng nhau chèo đò xuôi bãi ngày đêm để tranh giành cuốn Cẩm-Ấm châu kinh. Sau cùng Vương-Trùng-Dương đã thắng.

Khi Trùng-Dương tạ thế, võ lâm lại nổi sóng ba đào. Trước khi chết Vương-Trùng-Dương giao cuốn kinh lại cho người sư đệ là Châu-Bá-Thông? Vì tài nghệ sức kém, Châu-Bá-Thông đã bị Hoàng-Dung-Sư cướp mất nửa cuốn kinh.

Rồi về sau sự việc ra sao, ta đã ăn đặt nên không biết nữa.

Lúc bấy giờ Quách-Tĩnh, Hoàng-Dung mới biết vì sao cuốn kinh này đã lọt vào tay vợ chồng Hắc-Phong Song-Sát.

Nhưng Hoàng-Dung lại hỏi nữa:

— Khi Vương-Trùng-Dương mất rồi, sao Thái-công không đánh bại bốn người kia để đoạt bộ kinh có tiện hơn không?

Cửu-Thiên-Nhận đáp:

— Trước kia ta chỉ ngại một mình Vương-Trùng-Dương thôi. Nhưng trong thời gian ta ăn đặt, bọn này đã cố tâm rèn luyện võ công, để chực kỳ luận kiếm lần thứ hai. Bản lĩnh của họ tiến bộ quá sức, ta khó bề thắng được.

Hoàng-Dung ngạc nhiên hỏi:

— Ủa lại có kỳ luận kiếm lần thứ hai sao?

Cửu-Thiên-Nhận đáp:

— Cứ 25 năm có một lần luận kiếm. Thời gian này vừa đủ

cho tre tàn mưng mọc, cho thế hệ mới thay thế hệ già Tuy nhiên, theo ta thấy, hiện nay trong phái trẻ chưa có ai hơn được các lão già kia.

Hoàng-Dung hỏi :

— Kỳ thứ hai này Thái-công có dự không ? Nếu có, cho cháu theo với. Cháu chỉ thích được xem họ đánh nhau cho sướng mắt.

Cửu-Thiên-Nhận đáp :

— Con bé này kỳ quá, dần bả con gái mà ưa xem đánh nhau. Lần này chắc ta không đi được, vì còn một công việc vô cùng trọng đại phải lo. Việc này liên hệ đến vận mạng nước nhà, sự sinh tồn của dân tộc. Cũng vì việc ấy mà ta không nói ngàn dặm về đây.

Mọi người ngo ngác chưa hiểu, Lão nói tiếp :

— Đây là một chuyện quân cơ bí mật. Các cháu còn nhỏ chưa nên nghe. Hoàng-Dung cười đáp :

— Lạc trang-chủ là bạn chí thân của cháu. Nếu Lão tiên bợc không cho biết, thì sau này thì cháu cũng sẽ được nghe kể lại. Giữ bí mật làm gì cho uống công.

Lạc trang-chủ thấy nằng nệ lời, không được vui, nhưng vì cả nể, chẳng tiện cãi thối.

Cửu-Thiên-Nhận nói :

— Ủ, cho nghe cũng được, nhưng phải tuyệt đối giữ kín.

Quách-Tĩnh nghĩ rằng :

— Đây là công việc của người, mình xía vào làm chỉ cho mệt mà còn phải buộc giữ kín, giữ hồ !

Chàng nắm tay Hoàng-Dung xin kiêu từ đi ra. Nhưng Cửu-Thiên-Nhận vội nói :

— Thôi nếu là bạn thiết của tía Lạc trang-chủ thì cho nghe cũng được.

Nói xong Lão đưa tay ấn mạnh vào đầu vai bảo chàng ngồi xuống, đồng thời cũng muốn thi thử công lực lực chơi.

Quách-Tĩnh thấy cái ấn ấy cũng chẳng có gì đặc biệt nhưng chàng không muốn tỏ ra là người biết võ nên làm thành ngời xuống. Trong lòng đã bắt đầu nghĩ ngợi.

Lúc bấy giờ Cửu-Thiên-Nhận trình trọng nói :

— Lão phu có tin đích xác là gần đây nước Kim sẽ xua quân hiếm Tống. Oai thế của chúng quá mạnh, phen này e không chống giữ nổi.

Quách-Tĩnh ngạc nhiên, hỏi

— Thế tại sao Thái-Công không tin cho triều đình biết để chuẩn bị cản ngăn ?

Cửu-Thiên-Nhận đáp :

— Quân Tống mà cản ngăn thì chỉ làm chết linh và đồng hao một cách vô ích mà thôi. Ta đã nghĩ kỹ rồi nếu mới lộn lộn đến xứ Giang-Nam này tìm các người bàn việc lớn, làm sao cho bá tánh, và cái giang sơn này khỏi bị điêu linh do chiến tranh tàn phá.

Hình như tại Lạc-Gia-Trang này có chụm chân một vị Khâm-sứ của Kim triều và một đại nhân họ Đoàn của nhà Tống thì phải. Nếu được, trang chủ nên với họ cùng ra dự tiệc cho vui.

Mặc dầu bàn khoản chẳng hiểu vì sao Lão trưởng biết rõ việc này, Lạc trang-chủ vẫn bảo gia đình mở xiềng đưa hai người cùng đến.

Quách-Hoàng nhìn thấy Hoàng-Nhan-Khang thân hình tiêu tụy còn thu Đoàn chỉ huy sứ thì râu ria xồm xồm, mặt mày thật sắc xem chàng ra hồn.

Cửu-Thiên-Nhận hỏi Hoàng-Nhan-Khang :

— Tiên-Vương-Gia kinh sợ làm sao ?

Hoàng-Nhan-Khang gật đầu. Hắn vừa trông thấy Quách, Hoàng càng ngạc nhiên chẳng hiểu vì sao hai người có mặt nơi đây ?

Cửu-Thiên-Nhận nhìn Lạc Trang-chủ nói :

— Hôm nay có một cơ hội rất tốt để tiến thân và trở nên giàu sang tốt hực ? Thế mà Lạc Trang-chủ không nhìn thấy để bỏ qua rất uổng.

Lạc trang-chủ hỏi :

— Xin thái công chỉ bảo, Lão phu thật hoàn toàn không biết gì hết.

Cửu-Thiên-Nhận nói :

— Quân Kim dấy động can qua thế nào sánh linh cũng đồ thân ? Sao Lạc trang-chủ không huy động quân hùng tại đất Giang-Nam chống lại để tránh tai họa cho nhân dân, há không lợi hay sao ?

Lạc trang-chủ vội thưa :

— Lão phu không hề tiếc thân hay tiếc của để ngăn giặc. Nhưng hiềm vì hiện nay tào đình nhà Tống quá vươn hèn, gian nịnh lộng hành quá quá, đâu có hy sinh cũng vô ích mà thôi.

Lão Thái công có điều gì cho kiến xin vui lòng chỉ dạy.

Chu-Thiên-Nhận vượt râu cưỡi dài, chưa kịp đáp, bỗng có gia đình chạy vào thưa rằng :

— Kính Trưởng chủ, Trương trại chủ có đôn được sáu vị hiệp hồn ở giữa hồ nên đem về xiá chỗ trịnh diên ?

Lục trang chủ bảo :

— Xin mời vào !

Lục-Quán-Anh vội chạy ra đón.

Sáu người vừa bước vào, Quách-Tĩnh đã nhận ra là sáu vị ân sư của mình nên vội vàng quỳ rạp xuống đất thưa lớn :

— Chư vị ân sư vẫn bình an. Con là Quách-Tĩnh xin bái tạ.

Lục quái đang lo lắng về câu chuyện Quách-Tĩnh thoát đi với Hoàng-Dung, kể đến Thái Hồ gặp một số người ân cần đón về đây nên cũng làm thình đi theo xem thử có dụng ý gì.

Khi vào Quy-Vân-Trang thấy đèn đuốc sáng ngời, tiệc tùng đang bày biện rất long trọng, ai nấy đều ngơ ngác ? Đồng tình cơ lại gặp mặt Quách-Tĩnh nên vị nào cũng kinh ngạc chẳng hiểu vì sao.

Riêng Hàn-Bưu-Câu vì quá nóng nảy đã thét lớn :

— Tiểu tử, tại sao mi ở đây ? Còn con yêu nữ đã quyến rũ mày, hiện trốn đâu rồi ?

Hàn-Tiểu-Oanh liếc thấy Hoàng-Dung đang giữ trại ngồi một bên, vội nắm áo ông anh giết một cái và bái nhỏ :

— Tam ca đứng nóng, Hàn ngồi kia chửi đầu mà hỏi nữa ? Hay từ tốn một chút xem nào.

Hàn-Hữu-Câu làm thính, trợn mắt nhìn Quách-Tĩnh mãi.

Lục trang-chủ đang phân vân chưa rõ sáu vị là ai, bỗng thấy Quách-Tĩnh sụp lạy gọi bằng ân sư thì trong lòng bớt lo ngại, Ông vội chấp tay lễ phép nói :

— Lão phu có tật nơi chân, không thủ lễ được, xin sáu vị anh hùng miễn chấp.

Ông gọi gia đình dọn ngay một tiệc rượu nữa và ân cần mời Lục-quái, Quách-Tĩnh ngồi thiêu sáu sư phụ xung, Lục trang chủ ân cần nói :

— Chư vị danh vang như núi, đều may lão phu may mắn được gặp thật lấy làm vinh dự vô cùng.

Cửu-Thiên-Nhận yên ngồi chồm chế phía trên, rung dài không nói cũng chẳng chào ai. Miệng lại cười tuôi như có vẻ khinh miệt. Chấp chấp lại bưng hồ rượu tu một hơi dài, xem có vẻ liú liú tự đắc, mực hạ vô nhân !

Hàn-Bưu-Câu nổi nóng quát hỏi liền :

— Lão này là ai, có vẻ khó ưa quá ?

Lục Trang-chủ vội vàng đỡ lời giới thiệu :

— Đây là một vị sao Bắc-dầu trong võ lâm, thiên hạ ít người dám sánh.

Hàn-Tiểu-Oanh vội hỏi :

— Có phải là Hoàng-Dược-Sư đạo chúa không ?

Hàn-Hữu-Câu giật mình hỏi liền :

— Hay là Thiên-Cái Hồng-Thất-Công chăng ?

Lục-Quán-Anh đáp :

— Dạ thưa không phải. Vị này chính là « Thiệt-Chương-thủy thượng phiêu », Cửu lão tiền bối đấy.

Kha-Trần-Ác vội vàng hỏi :

— Té ra vị này là Lão tiền bối Cửu-Thiên-Nhận sao ?

Cửu-Thiên-Nhận chỉ cười ha hả không thêm trả lời.

Khi ai nấy đều vào bàn tiệc, Lục Trang-chủ nhìn Quách-Tĩnh nói :

— Lão tướng Quách đệ chỉ là một văn nhân, ai ngờ là đệ tử của lục vị anh hùng, vang danh thiên hạ.

Quách-Tĩnh đứng dậy thưa :

— Châu chỉ biết chút ít bản sự xoàng xoàng nên không dám tiết lộ e làm mất danh tiếng của bảy vị ân sư đã có lòng dạy dỗ từ thuở còn thơ ấu. Kính mong Trang-chủ miễn chấp.

Kha-Trần-Ác rất hài lòng thấy Quách-Tĩnh biết giữ kín cho sư môn và lúc giới thiệu đã biết nghĩ cả đến vị Sư phụ đã khuất bóng là Trương-A-Sanh sư đệ !

Lúc bấy giờ Cửu-Thiên-Nhận đứng dậy nói :

— Nhân tiện có Giang-Nam Lục-Quái, ta muốn trình bày một vấn đề trọng đại, mong quý vị giúp sức, chẳng hay có được không ?

Lục Trang-chủ vội đáp :

— Xin Lão tiền bối cứ cho chư vị cùng nghe luôn thề.

Cửu-Thiên-Nhận hừ hừ tự đắc lớn tiếng nói :

— Quý vị đều là những tay hiệp khách chắc thức thời hơn ai hết. Chẳng còn bao lâu nữa quân Kim xâm lấn Tống bang, lẽ tất nhiên phải tổn hao xương máu hàng vạn người, nếu Tống binh chống cự lại.

Muốn bảo tồn giang sơn gấm vóc khỏi mang nạn đao binh, sanh linh không đổ thán, chỉ có một cách là chư vị anh hùng đồng

ý hướng ông làm nội công để cùng Kim binh phá vây thành thế. Chắc chắn Triệu đình nhà Tống sẽ hoảng sợ mà đầu hàng. Chúng ấy dẫu chúng khởi chết, mà chưa vị sẽ được đầu công, tha hồ thụ hưởng giàu sang phú quý.

Nghe Cửu-Thiên-Nhận nói xong, Giang-Nam Lục-Quái phừng phừng nổi giận, chăm chú nhìn Lục Trang-chủ chờ xem phản ứng ra sao.

Lục Trang chủ vốn kiêu nê Cửu-Thiên-Nhận, nhưng nghe xong chàng khác bị gió nước lạnh dội vào lưng, nhưng cố gượng cười nhạt nói :

— Chúng tôi dẫu là bọn thảo khấu, nhưng lúc nào cũng giữ vẹn lòng trung nghĩa với giang sơn tổ quốc.

Nếu giặc Kim xâm lăng, chúng tôi nguyện theo sát cánh cùng Lục-Hiệp xứ Giang-Nam này để chiến đấu đến giọt máu cuối cùng. Tôi thiết tưởng vừa rồi cô lệ Lão tiên bối đã kiêm lời thù lòng trung nghĩa của bọn tôi mà thôi.

Cửu-Thiên-Nhận cười lớn một chập rồi nghiêm sắc mặt đáp :

— Lục Trang-chủ sao mà thiên cận làm vậy ? Nếu muốn giữ lòng trung nghĩa với Tống triều, xin lấy gương Nhạc-Phi bị xử tử nơi Phong-hạ-đình mà xét.

Lục Trang-chủ chán quá, vội phất tay áo nói lớn :

— Lão phu sắp đương đầu với kẻ thù quá lợi hại, muốn nhờ lão trượng giúp cho một tay. Không ngờ bây giờ xét lại vì ý kiến bất đồng nên khởi bàn đến chuyện giúp nhau nữa.

Nói vừa dứt lời, Lục Trang-chủ phất mạnh tay áo một lần nữa, cho gió lộng vào mặt Cửu-Thiên-Nhận tỏ ý muốn đuổi đi.

Giang-Nam Lục-Quái và Quách-Tĩnh, Hoàng thấy Lục Trang-chủ xử sự như vậy hết sức hãi lòng.

Cửu-Thiên-Nhận điềm điềm không đáp, đưa tay cầm một ly rượu, xoay tit trong tay một vòng, thình lình nghe phập một tiếng, vành ly phía trên đã đứt đôi như bị tiệp. Phần dưới vẫn còn giữ nguyên số rượu không đổ một giọt nào.

Thấy công phu của lão chỉ vỏ một cái mà cái tiệp chiếc ly, ai nấy thấy đều khiếp sợ.

Lục Trang-chủ biết hẳn muốn thử thách thần công, dùng áp lực đương ép quần hùng, nên còn đang băn khoăn tìm cách đối phó.

Hàn-Bưu-Câu nhảy vọt lên bàn điềm mặt Cửu-Thiên-Nhận quát lớn :

— Phen này ta quyết thử tài công lão già võ liêm sĩ, mặt quốc cầu vinh này xem thế nào !

Cửu-Thiên-Nhận cười nhạt đáp :

— Ta nghe danh Giang-Nam Lục-quái đã lâu, hay gặp nhau đây, chấp hết sáu đũa xem thử ra sao cho biết.

Lục Trang-chủ nhận thấy Lục-quái có tinh thần khí khái, không muốn ý đồng hiệp người. Nhưng nếu giữ tiết tháo để lấy một cự một thì không làm sao chống cự với hẳn nổi.

Vì vậy nên ông lớn tiếng nói khéo :

— Lục-quái vốn là hạn sanh từ chỉ giao, tuy sáu người nhưng cũng như một. Họ lúc nào cũng cùng đánh, cùng thắng hay cùng thua chứ chẳng bao giờ chực để một người đánh, năm người đứng ngó đầu.

Chu-Thông sáng dạ hiểu ngay nên cả cười đáp lớn :

— Hay lắm, cả sáu đũa ta nguyện hôm nay cùng lãnh giáo Lão tặc một keo cho biết sức.

Tức thì cả Lục-quái đứng lên bao vây xung quanh, Cửu-Thiên-Nhận cũng vội đứng dậy. Y hai tay nắm thanh gươm, hai chân xếp lên nhau và nói :

— Lão cứ ngồi đây mà tiếp sáu vị.

Tuy vậy nhưng Lục-quái vẫn e dè chưa vội tấn công.

Quách-Tĩnh đã từng chứng kiến tài năng của Cửu-Thiên-Nhận, chàng e sáu vị ân sư của mình chưa phải là đấu thủ của lão. Nếu tửu ro có hề gì thật là quá sức đau đớn.

Vì tinh thể quá cấp bách, Quách-Tĩnh chẳng nghĩ đến mình, vội phi thân đến chặn ngay trước mặt Lục-quái, chấp tay bái Cửu-Thiên-Nhận nói :

— Châu là đệ tử duy nhất của bảy vị ân sư. Châu xin lão tiên bối chỉ vẽ cho vài ngón trước đi.

Cửu-Thiên-Nhận trợn mắt nhìn Quách-Tĩnh quát lớn :

— Thành này không nghĩ công lao cha mẹ đã tạo nên hình hài hay sao mà đi liều mạng chết thế cho lũ thầy. Ta chẳng hiểu tại sao có sáu đũa mà mày cứ bảo là bảy ? Vậy còn một đũa nữa, nấp lên nơi nào định làm chuyện ám muội gì vậy ? Châu đứng có dai, cút đi, ông không nỡ giết cháu đâu.

Quách-Tĩnh lễ phép đáp :

— Nguyên lai cháu có bảy vị ân sư. Mặc dầu một vị sớm đã châu trời nhưng lòng cháu khi nào cũng nhớ đủ bảy vị.

Giang-Nam Lục-Quái rất cảm động về lời xưng hô và sự thể vẹn tình vẹn hiếu của đồ đệ.

Chợt Kha-Trần-Ác gọi lớn :

— Quách-Tĩnh ra đây mau.

Tất cả các vị khác cũng đồng ra lệnh như thế.

Vì Quách-Tĩnh đã có chủ tâm chết thế cho thầy, cho nên mặc dầu các vị cô ra lệnh chẳng vẫn không chịu đi. Bất thành linh, chàng tung chân trái ra trước, hân tay thu nơi bụng, vẽ một vòng tròn, phóng liền đến ngay mặt Cửu-Thiên-Nhận đứng theo tư thế « Kháng Long hữu hỷ » trong « Giảng long thập bát chương » do Cửu-Chỉ Thần-Cái Hồng-Thật-Công đã truyền dạy hôm trước.

Sau thời gian khổ luyện, chương hře của Quách-Tĩnh so với trước, tiến bộ gấp mấy chục lần.

Cửu-Thiên-Nhận ý y khinh thường, nhưng không ngờ lúc thay chàng xuất thủ lợi hại quá, với vòng nhún người phi lên cao. Chương lực của Quách-Tĩnh đánh vào chiếc ghế lớn lao đang ngồi bệ tan từng mảnh, văng bốn phía.

Quách-Tĩnh vẫn đứng đó chưa dám đuổi theo, chỉ kêu lên :

— Xin lão tiên bỡi tạ lỗi.

Hoàng-Dung réo lớn :

— Anh Tĩnh, đứng như thường gì nữa, cu cho hân-thiền-nhận đôn nữa, mau lên!

Cửu-Thiên-Nhận nổi giận quá sức bèn đi thế, ngồi bẹp xuống, vung tay quét mạnh qua một quyền như điện xẹt.

Quách-Tĩnh hơi núng thế vì trong thâm tâm đã có ý sợ Cửu-Thiên-Nhận rồi. Chàng không dám đỡ, chỉ lùi ra sau mấy bước né tránh mà thôi.

Cửu-Thiên-Nhận thích chí, cho rằng Quách-Tĩnh chỉ có sức khỏe chừ bản lãnh chẳng được bao nhiêu, cho nên xuất chương đánh luôn ba thế liền tiếp.

Hoàng-Dung trông thấy Quách-Tĩnh lúng túng không đỡ được thì lo lắng quá. Nàng vội phi thân xông vào trợ chiến.

Quách-Tĩnh vừa né được, quay lại nhìn gặp nét mặt Hoàng-Dung lợi lạt nên hoảng hốt, tinh thần bấn loạn.

Cửu-Thiên-Nhận không còn nương tay nữa, dùng thế « Bạch xà thò tín » tung ra một đòn như giã lóc, đánh thẳng vào ngực Quách-Tĩnh nghe « bộp » một cái thật lớn.

Thấy Cửu-Thiên-Nhận bản lãnh cao cường, ra tay quá ác, Giang-Nam Lục-Quái, Hoàng-Dung và cả cha con Lục trang-chủ thấy đều lo lắng cho số mạng của Quách-Tĩnh như chỉ mảnh treo chuông. Theo nhận xét của họ, nếu quyền này đánh trúng ngực, Quách-Tĩnh ắt phải nát phổi, dập tim mà chết.

Quách-Tĩnh vừa lãnh một đòn của Cửu-Thiên-Nhận, thấy tay chân bấn lên, nhưng lạ một điều là trên ngực vẫn bình thường. Kháng có một tý gì đau tức. Chàng cũng nghi hoặc chưa biết vì sao.

Hoàng-Dung thấy ý trung nhân té ngồi xuống đất, mặt mày ngo ngác, đôi mắt lảo liếng thì tưởng chàng đã thọ thương nặng nên lo quá vọt thẳng vào ôm chàng đỡ dậy hỏi liền :

— Anh có sao không ? Anh Tĩnh ?

Nàng vừa hỏi mà miệng đã mếu và hai hàng lệ đã từ từ chảy ra khoé mắt.

Quách-Tĩnh nhìn nàng, đáp :

— Không sao cả. Để thử lại một keo nữa xem sao.

Nói xong, Quách-Tĩnh gỡ tay Hoàng-Dung ra, chạy sát bên Thiên-Nhận quát lớn :

— Cầu mong Cửu Lão anh hùng « Thiệt chương » đánh thêm cho cháu cái nữa, vì cái trước nhẹ quá!

Cửu-Thiên-Nhận tức giận, vùn hết sức lực vào hai cánh tay, đập vào ngực Quách-Tĩnh rất mạnh, nhưng chỉ thấy Quách-Tĩnh cười hề hề kêu lớn :

— Oí chào ! Ông này vũ lực tâm thương quá, ! đánh cái trước đã không đau cái này lại nhẹ hơn nữa. Thật là yếu đuối, thế mà cũng mang danh « thiệt chương » với lại « Đổng chương ».

Dứt lời Quách-Tĩnh nhảy xổ tới, vừa tung chân trái quét đất vừa hô lớn :

— Xin tiên bỡi hãy ném thử quả đấm của cháu xem sao !

Cửu-Thiên-Nhận nghe Quách-Tĩnh nói thế, nghi thầm :

— Ô thằng con ranh khốc liệt ! Cảnh tay mày nhỏ xu mà đánh nổi ai mà sợ !

Nghĩ như thế Cửu-Thiên-Nhận khoanh tay đưa luôn thân mình đến đánh Quách-Tĩnh.

Không ngờ Quách-Tĩnh xử dụng thế « Lạc long ngư thiện », ngón này trong tư thế « Giảng long thập bát thương » công phu rất kỳ diệu, tay tả sấp, tay hữu đã tung Cửu-Thiên-Nhận lên như một con gà chết, bay vọt ra ngoài đại sảnh.

Chương kiến đôn ấy ai cũng rụng rợn, kêu lên một lượt « Chết ! »

Chẳng ngờ, ngay lúc đó phía ngoài hiện lại có một người thò tay bắt được Cửu-Thiên-Nhận, túm xách trở vào, bỏ giữa đại sảnh, rồi người ấy đứng sừng sừng như một cây chổi, mặt mày nghiêm trọng không nói một tiếng nào !

Mọi người thất thần, trở mặt nhìn vào người quái nhân vừa hiện đến, thì ra đó là Yêu-phụ Mai-Siêu-Phong đôi mắt mù đặc, tóc râu xương quá vai, trông rất ghê sợ.

Mọi người nhin thình, chưa ai dám nói câu nào. Bầu không khí trong sảnh dường trở nên lạnh lẽ lạnh lùng. Lại thấy phía sau Mai-Siêu-Phong có một người nữa, đứng yên lặng như cây cột nhà, tay dết, mặt áo màu xanh, hình dung trông rất cổ quái, mặt lơn như chiếc cối, da nhướng như bực sấp.

Mọi thoáng nhìn qua người này ai này đều lạnh mình, chape rõ hẳn theo Mai-Siêu-Phong để làm gì, nhưng qua một lúc thấy hẳn vẫn đứng yên, mọi người đều yên trí là hẳn đến để quan sát không có gây sự với ai.

Quách-Tĩnh vừa dùng thế đâm Cửu-Thiên-Nhận bay ra ngoài cửa thình lình lại gặp Mai-Siêu-Phong bắt được, đem vào, sự kiện này làm cho Lục trang chủ lấy làm kinh dị.

Tuy nhiên, đầu sao Cửu-Thiên-Nhận cũng đã làm cho Lục trang chủ xem thường ông ta, vì trước đây ông đã khoe với Lục trang chủ rằng ông ta là kẻ đứng vào bậc nhất trong phái võ lâm. Nhưng mọi bị một cái đâm của đũa bệ đã chịu không nổi, thế thì lời nói và sự thật cách nhau xa lắm.

Mai-Siêu-Phong xuất hiệu bất thần, lại làm cho Lục trang chủ lảng thêm nữa.

Bởi vì, Mai-Siêu-Phong là kẻ thù muốn thù của ông ta. Ông càng sợ hơn nữa khi nghĩ rằng chồng yêu phụ sẽ đến gặp, hay đến rồi mà còn núp đầu đây. Ông ta chưa biết chuyện xác đồng Trần-Huyền-Phong, chồng của thầy sát bị Quách-Tĩnh đâm chết vì ngọn Hoàng-Sơn tại xứ Mông-Cổ cách đây hơn hai chục năm trước.

Chỉ có Khâm-sai nước Triệu là Hoàng-Nhan-Khang, thấy sự vụ Mai-Siêu-Phong của hẳn đến thì hẳn mừng rỡ khôn xiết, như sấp chết đuối gặp cây cọc. Hẳn nhảy đến trước làm lễ ra mắt lòng hẳn vẫn lảng lảng nghĩ đến người vợ tương lai Mục-Niệm-trưởng chẳng hiểu giờ đây phiêu bạt nơi đâu ?

Mọi người lại lấy làm lạ khi thấy Lục trang chủ lại hướng phía Mai-Siêu-Phong tế phép nói :

— Mai sư-ti ! Xa nhau đằng đằng hai mươi năm trời, ngờ hôm nay lại được tương ngộ ! Thế nào, Trần-Huyền-Phong ca cố mệnh giới chăng ?

Giảng-nam Lục-quái và Quách-Tĩnh thấy Lục trang chủ gọi Mai-Siêu-Phong bằng sư-ti, và gọi Trần-Huyền-Phong bằng sư ca, kinh ngạc vô cùng, riêng Kha-Trần-Ác ấy này không an, nghĩ thầm :

— Chết rồi ! Hôm nay tất cả anh em và thầy trò ta đều lọt vào vòng. Một Mai-Siêu-Phong chưa chắc chúng ta đương đầu nổi, ông hồ thỉm cả bọn sư đệ của nó ở Quý-Vân-Tràng này nữa. Đối với Hoàng-Dung, cô gái giả trai đó bên ngoài vẫn thanh tú, nhưng bên trong cũng không khỏi đàn đo lo lắng.

Nàng thầm nghĩ :

— A ! Đúng rồi ! Ta xem võ nghệ và tài năng của bọn Lục trang chủ, đúng theo đường lối của thân phụ ta. Nay ông ta lại gọi Mai-Siêu-Phong bằng chị, gọi Trần-Huyền-Phong bằng anh, thì hẳn nhiên ông ta là môn đệ của phụ thân ta rồi, không sai chạy nữa.

Chợt Mai-Siêu-Phong nói giọng, thê thê :

— Ta nghe lời nói của mi na ná như giọng nói của Lục-Thừa-Phong tam sư đệ phải chăng !

Lục trang chủ vội vã đáp :

— Đúng vậy ! Chính tôi là Lục-Thừa-Phong sư đệ của chị trước xin chị chớ sợ lầm nữa.

Mai-Siêu-Phong cười lạnh lạnh-nói :

— Nếu vậy ta bảo cho sư đệ được biết, hiện nay đời mắt ta bị mù mà Trần-Huyền-Phong chớng ta tức là sư ca của sư đệ bị họ giết... Cái chết thế thảm của chông ta trước đây hơn chục năm chặc cũng làm cho sư đệ hải lòng phải chớng ?

Thật vậy, lời nhện, đinh của Mai-Siêu-Phong quả không là Lục-Thừa-Phong tức ông quê Lục trang chú, nghe nói vừa mừng vừa sợ. Cũg ta sợ là vì nghĩ đến võ nghệ siêu phàm, hung hăng và mực. Như Trần-Huyền-Phong mà có kẻ giết được, còn mừng gì đây cứu nhân đã mất hẳn đi một tay lợi hại. Ông ta lại là miến, nghĩ đến cái chân quê của ông, tại lại như đến thời xưa ông cũng Mai-siêu-Phong chung học một thầy trên Đào-Hoa, bắt ông thổ dài than :

— Kê nào đã giết mất Trần-Huyền-Phong vì sư ca của ta, kê ý đối với ta vừa là bạn, vừa là thù. Thế thì sư-ti đệ tìm kê giết Trần sư ca chưa ?

Mai-Siêu-Phong cần rằng dưng từng tiếng một :

— Chính giờ này ta đang đi tìm bọn nó để trả oán

Lục-Thừa-Phong tươi nét mặt nhìn Mai-Siêu-Phong phụ họ

— Tiểu đệ xin giúp sư ti một tay để sư ti báo cứu cho đồng môn cái đã. Khi nào báo hận xong tiểu đệ và sư ti sẽ tha toán mỗi thù của hai ta.

Mai-Siêu-Phong rú lên một tiếng rồi trảm mắt suy nghĩ.

Mã-Vương-Thần Hàn-Bừu-Câu không thể nào ngồi yên nh vô mạnh tay lên mặt bàn quát :

— Yêu phu Mai-Siêu-Phong ! Kê thù của mi ngồi đây, mi gì phải đi đâu tìm cho nhọc sức :

Dứt lời, Hàn-Bừu-Câu xách roi Kim-long-chiến toan nhay đánh, nhưng Nã-Thị Hiệp-An Toàn-Kim-Phát cản lại, không cho

Mai-Siêu-Phong ngàng đầu lên ngo ngác, không hiểu gì.

Thiệt-Chương Thủy-Thượng Cửu-Thiên-Nhận từ lúc bị Quách-Tĩnh đâm một cái, đau thấu tận tằm can, lúc này cũng đã được đôi chút, bèn nghĩ đến chuyện phá rối để bọn này mất thân, liền xen vào nói lớn :

— Chúng bây chỉ thích chuyện trả thù báo oán với nh Còn nhự chuyện thặng này của bọn đạo Đào-hoa của chúng hã người ta giết, sao chớng đưa nào biết đến, và cũng chớng đưa nói đến chuyện báo cứu cho vì sư phụ tôi ! Thừa-Phong, Huy Phong ! Siêu-Phong ! Và cái gì Phong nữa thì cũng chỉ là bọn liêm si.

Nghe đến đây, Mai-Siêu-Phong tum chọt lấy vai Thiên-Nhận siết mạnh một cái, và rít lên :

— Mày nói gì ? Hãy nói lại cho rõ.

Cửu-Thiên-Nhận chậm rãi nói :

— A ! Ta nói Hoàng-Dược-Sư biệt hiệu Đông-Tả chúa đảo Đào-hoa bị chúng giết mà lũ mồn đệ đưa nào cũng chớng chịu trách nhiệm cứ hằm hằm thanh toán lẫn nhau mới thù riêng cá nhân.

Lục-Thừa-Phong đang ngồi giữa sập, giết này mình, quát hỏi :

— Thiên-Nhận ! Người nói thực thế-sao ?

Thiên-Nhận dáo từng tiếng :

— Sao lại không thật ! Hoàng-dược-Sư vừa bị bày tên đồ đệ của Toàn-Chân giáo xúm nhau đánh chặc nằm cứng đờ ngoài hải đảo.

Không ai bảo ai ! Cả Mai-Siêu-Phong, Lục-Thừa-Phong đồng khặc từng lên một lượt. Còn Hoàng-Dung bỗng rú lên một tiếng, ngã lộn ra chặc ngất

Cả bọn Lục-Quái nghe Cửu-Thiên-Nhận nói chuyện Chúa đảo Đào-Hoa, ban đầu họ không tin, vì Hoàng-Dược-Sư võ công giỏi nhất trong nước, còn ai dám hạ nổi. Nhưng sau đó, nghe Thiên-Nhận nói chuyện bày đồ đệ của Toàn-Chân giáo phải vây đánh chết thì họ mới tin, vì bày người này là Đôn-Dương-Tử-Mã-Ngọc đến người chặc nhất là Tôn-Bất-Nhị thầy đều võ công quán một họ đã lạp sức lại tức Hoàng-Dược-Sư một mình khó nổi đứng đầu.

Quách-Tĩnh thấy Hoàng-Dung ngã xịp xuống đất, vội chạy đến đỡ dậy, ôm chặt vào lòng, gọi luôn mồm :

— Bê Dung ! Bê Dung ! Hoàng-Dung.

Không thấy Hoàng-Dung đáp lời, Quách-Tĩnh ghé sát vào mặt thì thấy Hoàng-Dung thờ yếu ớt, da mặt đã tái nhợt đi như bảnt sạp.

Quách-Tĩnh kinh sợ đến cuống cuống một mặt ôm Hoàng-Dung, một mặt cầu cứu với sáu vị sư phụ.

Bê Dung tốt lắm, không phải yếu nữa đâu, cúi xin sư phụ cứu nó một phen cũng như cứu đồ đệ vậy.

Diệu-thủ Ther-sinh Chu-Thông thương tình con trẻ, xuyệt vọc chạy đến, cúi mình để tay vào mũi Hoàng-Dung nghe ngóng.

Đoạn ông ta cười lớn, nói với Quách-Tĩnh :

— Không hề chi ! Con đứng sợ ! Nó vì quá cảm xúc nên nó ngất đi, chỉ chặc lát nó tỉnh lại.

Vừa nói Chu-Thông vừa thò ngón tay dl vào huyết «Lao-cung»
vài cái, tức thì Hoàng-Dung khóc nức lên, gọi lớn :

— Thân phụ ! Thân phụ ! Con xin theo với !

Lúc này Lạc-thừa-Phong mới rõ ra, lầm bầm :

— Ôi ! Thì ra Hoàng-Dung cô gái giả trai đó là cô gái đẹp
nhất của sư-phụ mình. Hèn nào cô ta thông minh quá đời, nhận
biết được «Cửu hoa ngọc lộ» của mình ! Ô ! Bây giờ mình mới nhận
ra, đời mắt cô ta sắc sảo giống cha như hệt.

Lạc-Thừa-Phong đôi mắt chưa ráo, hướng về phía Hoàng-Dung
gọi :

— Tiểu sư-muội ! Chúng ta hãy bàn đến chuyện bắt bầy đưa
trong Toàn-Chân-Giáo giết đi để báo thù cho sư-phụ trước đã !
Mai-Siêu-Phong sư-ti có chịu cùng ta đi đánh báo thù không ! Nếu
sư-ti không đi, trước tiên ta phải giết sư-ti đã.

Lạc-Quán-Anh thấy cha mình quá cảm xúc trước cái chết của
Hoàng-Dược-Sư thốt ra nhiều câu phẫn uất, sợ vì phẫn uất ấy mà
có, điều sợ hãi trước mắt các vị anh hùng, nên vội vàng chạy đến
khuyến :

— Xin thân phụ dẹp hết bi thương mới có thể tính toán được
công việc.

Lạc-Thừa-Phong xô đưa con ra khóc lớn :

— Nay Mai-Siêu-Phong, chính mày đã làm khổ suốt đời tao
mày đã làm cho tao trở thành tàn phế mà mày chưa chán nản. Cho
vì hai vợ chồng mặt sắt chúng mày ăn cắp «Cửu âm chân kinh» nh
sư-phụ mới giận, đem cát gột chân bọn đưa tao vứt ra khỏi đất.
Riêng tao còn chút hơi tàn, những mong sau này sư-phụ hỏi thăm
thương đưa về tội, gọi lại sư-môn như cũ. Chẳng ngờ ngày nay sư-
phụ chẳng còn ở thế gian này nữa, tất nhiên mỗi hy vọng của tao
cũng đã theo sư-phụ chôn sâu trong lòng đất rồi, không còn gì ước
mong nữa. Ôi ! Sư-phụ ! Sư-phụ ! Hoàng-Sư-phụ.

Lạc-Thừa-Phong khóc ngắt một hồi. Mai-Siêu-Phong nói gi
nói :

— Trước kia tao vẫn thường mắng mày là những hạng ngu
không chí khí, đến nay tao vẫn thấy mày là đứa vô dụng. Bởi
lúc vợ chồng tao thoát ra khỏi hải đảo, sư-phụ đã tình bỏ qu
mày lại ba lần bốn lượt yêu cầu sư-phụ cho người theo dõi b
vợ chồng tao, làm cho vợ chồng tao không có chỗ nương thân.
Phải sang sống nhờ bên Mông-cô. Nơi một Hoang-sơn cô qu
Chồng tao bị chết thảm, tao bị mù mắt chỉ vì mày tạo ra mối
cá nhân.

Lạc-thừa-Phong nói :

— Thế bây giờ mày chỉ nghĩ đến mỗi thù ấy không kể đến
việc báo thù cho sư-phụ.

Mai-Siêu-Phong nói :

— Nếu mày muốn báo thù cho sư-phụ sao lại không bàn bạc
với tao chỉ nghĩ đến thù riêng. Nếu nay chúng ta nghĩ đến bọn
Toàn-Chân để báo cứu sư-phụ, dù mày có quê quật không thể đi
được, tao cũng tình nguyện cùng mày đi tìm chúng. Rồi rồi bị
chết hết cả, tao cũng cam lòng.

Hoàng-Dung nói lớn :

— Mai sư-ti ! Lạc sư-ca ! Hai anh và chị đi tìm kẻ thù để
báo oán cho sư-phụ ! Còn em ! Ôi ! Số phận em không thể làm sao
hơn ! Quách-huyền ơi ! Em đành chết theo sư-phụ em, mà thôi !

Hoàng-Dung hiện nay đứng trong tình thế nan giải, vì kẻ thù
cha là môn đệ phái Toàn-Chân. Nhưng người này là ân sư của
Quách-Tinh,

Nàng vừa nói dứt lời, đưa tay lên mái đầu rút vội chiếc kiếm
Nga-mi đâm vào cổ tự sát.

Chu-Thông đứng gần đấy, lẹ tay nhảy tới chụp được kiếm, và
nói :

— Hoàng cô nương ! Chớ có liều hah, câu chuyện Thiên-Nhận
vừa nói chưa chắc là sự thật. Để ta vận bói lại xem sao đã.

Chu-Thông cầm chặt chui kiếm, Nga-mi tí hon vào lòng bàn
tay, chạy đến trước mặt Thiên-Nhận, thò vuốt vào bụng vào lưng
Thiên-Nhận mấy cái, rồi cười hồ hồ nói :

— Lão tiểu bói ơi ! tiểu đồ mạo muội làm thân tiên bói một
chút nhé.

Cửu-thiên-Nhận thấy Chu-Thông tự nhiên đến làm trò trước
mặt mình, nổi giận hét :

— Ô ! thằng khỉ này ! Mày định vuốt ngược, vuốt lưng tao để
thích tao đâu vô với mày chẳng ?

Chu-Thông giả bộ xẹt xoang mỏ nằm trong mình Thiên-
Nhận mấy cái nữa, rồi nhả răng cười hề nói :

— Trời ơi ! Xương thịt của vị tiên bói rắn chắc quá sức. Hèn
nào vô công tuyệt luân. Để từ đầu đâm tảo bạo vuốt râu hùm ?
Sau khi sửa soạn làm trò xong, Chu-Thông trở lại ngồi chỗ cũ,
tay tả cầm cái chuông đựng rượu, thò hai ngón tay phải quặp lấy
miệng chuông, quay một vòng làm cho chuông rượu quay tít mù.

Loảng mắt, Chu-Thông lại giơ tay lên, chụp vào miệng chuông.

tức thì phần trên của chung rượu rơi ra, văng xa lắc, chỉ còn dít phần dưới.

Mọi người thấy Chu-Thông làm trò hết như ban nãy mà Chu-Thiên-Nhận đã làm, thấy đều ngạc nhiên, không hiểu vì đâu Chu-Thông lại tài tình như thế.

Chu-Thông cười sặc sụa nói:

— Công phu ảo thuật của tiền bối quả sâu sắc, thế mà ông vẫn cấp được, thật là đặc tội với tiền bối, xin tiền bối chờ gi. Cửu-Thiên-Nhận mặt mày xám nhạt khiến cho mọi người nhìn ông ta liền tưởng đến một chuyện gì có liên hệ đến hành vi của Chu-Thông vừa rồi.

Chu-Thông nói lớn:

— Tinh nhi! Lại đây sư phụ dạy cho con một mảnh khôn kỹ để sau này con khỏi bị người đời lừa dối.

Quách-Tĩnh hấp tấp chạy đến, thấy Chu-Thông đã xòe tay giơ hồn ngón lên trời, duy còn ngón giữa thì cúp vào, như vật gì ở trong.

Chu-Thông vừa cười vừa nói với Quách-Tĩnh:

— Bữa bữa bị quỷ ta giấu ở ngón tay này, nó là một vật ta vừa lấy trong người Cửu-Thiên-Nhận. Vậy con hãy cầm Cửu-Thiên-Nhận thoáng, nhìn đã hiểu. Ông ta giấu Chu-Thông đó mất, nhưng cũng lại sợ hãi thì lạnh lẽo của Chu-Thông đến mờ-mờ. Tại sao cũ nhìn của ông đeo ở tay mà Chu-Thông lại được đeo ở tay hẳn vào lúc nào rồi?

Quách-Tĩnh thấy phép lạ của Chu-Thông lấy chiếc hồn vào ngón tay giữa Chu-Thông cầm lấy tay Quách-Tĩnh nói:

— Chiếc hồn này là một cô một hồn đã kim cương nhỏ nhưng rất sắc, và cứng. Các thầy con chỉ dùng sức khỏe lấy miếng chúng tôi đi như vậy quay tròn một vòng, từ chiếc chông khước ra làm hai mảnh.

Quách-Tĩnh làm đúng theo lời của Chu-Thông dạy, quả nửa chúng đã bị khước làm hai mảnh như tằm, chẳng khác Cửu-Thiên-Nhận đã làm.

Mọi người hiểu được mảnh khôn, cười ồn ào, nói:

— Đồ lý trò quỷ thuật bịt mắt người chứ đâu phải trò sâu sắc?

Hoàng-Dung trông thấy trò chơi xảo quyết, đang khóc ù ù cười. Nhưng phút chốc nàng cũng nghĩ đến cái chết của nàng, nước mắt tuông tràn tâm tã.

Chu-Thông bảo Hoàng-Dung hãy thôi khóc, và nói:

— Cứ đem cái việc xảo quyết này suy ra chuyện khác thì lời của lão Cửu tiên bối bảo là Toàn-Chân thất tử vậy đánh Hoàng chúa đảo chưa chắc là sự thật. Có nương thông minh hẳn đã hiểu.

Hoàng-Dung nghe còn ngờ ngạc, chưa phân định được ý nghĩa của lời nói, thì Chu-Thông lại nói tiếp.

— Hoàng lão tiên sinh, thân phụ của cô là một người uy vũ tuyệt thế, lẽ nào lại bị một cách dễ dàng như thế. Hơn nữa Toàn-Chân thất tử là những kẻ đạo đức trảm đời, giàu lòng trung can nghĩa khí, lẽ đâu không thù oán mà lại đương nhiên tìm ra đảo để diệt Hoàng lão tiên sinh. Nhất quyết lời của Cửu lão là một « quí thuật ».

Hoàng-Dung buột miệng nói:

— Không! không phải dối đâu! Tôi biết Khuru-Xử-Cơ có thâm hậu tìm báo cứu cho người chú là Châu-Bá-Thông đấy mà!

Chu-Thông hỏi:

— Sao lại có chuyện lạ như vậy? Châu-Bá-Thông là ai?

— Việc này ông làm sao hiểu được!

Chu-Thông đoán chắc có việc này lời thối bị mặt giữa Hoàng-Dược-Sư và Châu-Bá-Thông, nên không tiện chuyện cật vấn giữa đồng người, bèn quay sang câu chuyện cũ:

— Có nương cứ tin tưởng ở lời tôi. Lão này có tánh lẩn quẩn giấu như mất trí, vừa rồi tôi đã đến gần lão thấy hồn thối quá! Hoàng-Dung nín khóc, hỏi dồn:

— Ông đã nghĩ thấy mình lão có mùi hôi thối?

Chu-Thông đáp:

— Đúng vậy không những chỉ có thế mà trong mình của ông ta còn dật nhiều đồ chơi của trẻ nít nữa...

Vừa nói, Chu-Thông vừa thò tay vào bụng lôi ra từng vật mà ông mới vừa trò tài « điệu thủ thư sinh » mà mồm vào người Cửu-Thiên-Nhận lấy được, nhưng tuyệt nhiên chẳng ai trông thấy. Thật quả là một tay ăn cắp tài tình.

Chu-Thông tuần tự bỏ ra bàn nào là một mảnh giấy gói viên gạch nung, một mảnh vải tía, bên trong gói có một ít cỏ khô, một hòn đá lửa, một chiếc dao đá con, một ít que thông đầu lửa...

Hoàng-Dung bước gần vào vỗ lấy hồn gạch đầu tiên bóp một cái, hòn gạch vỡ ra từng mảnh vụn, và bóp một cái nữa, các mảnh vụn đều tiêu ra bột.

Chuyện này về lễ, làm cho Hoàng-Dung vui nữa u sầu, nặng
tím tím cười :

— Thừa nhĩ sư phụ ! thì ra hẳn đã làm giả hòn gạch bằng bèo
đề bịp đời là có tài vũ công thượng thượng, bốp gạch thành bột.

Tôi nghiệp cho Cửu-Thiên-Nhận, mảnh khóc bấy lâu nay bị
người khám phá ra được, làm cho mặt ông ta sưng sừng, lúc
tối, lúc đỏ, đành đứng chờ tây so để tìm nơi trốn thoát.

Mai-siêu-Phong nghe Cửu-Thiên-Nhận chuyện mình, liền nằm
chết nơi đây dài, để đầu xuống đất quát lên :

— Mày nói sư phụ của tao chết vì Toàn-Chân thất tu
đúng không, hãy nói mau, nếu chậm trễ ta cho mười đầu ngón
tay vào thiêu-linh cái thì về sợ.

Cái giết nhẹ của Mai-siêu-Phong vừa rồi làm cho Cửu-Thiên-
Nhận ê ẩm cả người, lảo lảo một tiếng như gấu nghệt thối.

Hoàng-Dung nhìn thấy nằm cỏ khô trong bọc vải, ngoài đầu
có vết đen, thì chợt hiểu ngay liền hỏi :

— A ! Nhĩ sư phụ ! Thứ lấy cỏ này đốt lửa, xong nhận vào tay
so giả vờ hút hơi và phun ra ngoài chơi.

Chu-Thông nhất lấy cỏ lên, nhắm mắt lại, vẹo bụng đi làm
trò, Hoàng-Dung thích chí vỗ tay đom đớp vừa cười vừa bảo Quan-
Tĩnh :

— Anh Tĩnh, chúng ta chú ý nhìn sư phụ làm trò thay thế
cho Cửu lão «anh hùng» kia.

Đoan Hoàng-Dung chạy đến bên cạnh Cửu-thiên-Nhận cười
hề hề, bảo :

— Thôi, cho phép ngồi đây mau !
Vừa nói năng vừa xir dụng theo thể «Lan hoa phất huyết thu»
điền trúng vào chiếc xương sườn thứ năm của Cửu-thiên-Nhận,
rồi quát lên :

Chà tao còn sống sao mà lại dám bảo chà tao chết ! Tao
trả ! Mày hãy nói thật kẻo rơi đầu.

Vừa nói Hoàng-Dung vừa múa tay lên, rút cây kiếm ngửa
đi ngay rúng Cửu-thiên-Nhận.

Mọi người nghe Hoàng-Dung cật vấn Cửu-thiên-Nhận ai cũng
phải bật cười, vì nàng đã bảo Cửu-thiên-Nhận nói dối, mà còn
biểu hẳn đã phải nói nữa.

Cửu-thiên-Nhận bị điền huyết, toàn thể ngứa ngứa quá
không chịu nổi, lại thấy Hoàng-Dung đi kiếm vào bụng, mũi kiếm
tuy nhỏ nhưng nàng đâm vào thì mang sống không còn.

— 232

Ông ta nghiêng đầu nói nhỏ :

— Tao nghe họ đồn thế, nhưng thực mắt tao đâu có nhìn
ấy. Lúc này tao thấy bọn mày làm le thanh toán nhau, tao đùa
chút chơi chứ thực tình cha mày, cái thằng Đông-Tà ấy vẫn còn
đứng ngoài hải đảo, ai giết nổi mà sợ.

Hoàng-Dung cười ha hả nói :

— Nếu thế thì ông tốt lắm ! Thôi tha mạng cho đó !

Đứt lời, Hoàng-Dung ấn vào huyết «Khuyết môn» để giải hai
huyết đạo cho Cửu-thiên-Nhận.

Lục-thừa-Phong nghĩ thầm :

— Tuy Cửu-thiên-Nhận nói thế nhưng chưa tin hẳn được. Vì
Hoàng-Dung đi kiếm vào bụng bắt hẳn phải nói thế chưa đủ bằng
chứng nó nói dối hay nói thật.

Bởi vậy Lục-thừa-Phong nghiêm nét mặt hỏi Thiên-Nhận :

— Lúc này lão nói sư phụ tôi chết, bây giờ Hoàng-Dung cật
ấn lão lại nói là còn sống. Thế thì sư phụ tôi sống hay chết, hãy
nói lại cho rõ ràng.

Cửu-thiên-Nhận chưa biết đáp lời sao thì Lục-thừa-Phong lại
hỏi :

— Lão cứ đáp mấy câu hỏi của ta đây : Mắt lão có nhìn thấy
ai nghe người ta nói ? Nếu nghe thì ai nói ? Nói ở đâu ? Vào
lúc nào ? Hay là lão đặt điều nói láo ?

Thiên-Nhận tư lự một chút rồi đáp :

— Ta nghe thằng Hồng-thất-Công «Cửu-chỉ Chân-cái» bảo, cho
tết vậy thôi ! Thực ra ta không có trông thấy tận mắt.

Hoàng-Dung xen vào hỏi tiếp :

— Ông gặp Hồng tiểu sinh ở đâu ? Lúc nào ?

Cửu-thiên-Nhận chớp mắt mấy cái nhìn lên trần nhà nói :

— Độ hơn một tháng nay ! Đúng là hơn một tháng... ở tại
nhà Thái-sou, tao và nó tí võ với nhau, nó bị tao đánh bại nên
buột miệng nói như thế, để nhường chức cho tao.

Hoàng-Dung mặt mày hớn hớn, chạy lại bên Cửu-thiên-Nhận
lấy hàm câu giết mạnh một cái, và nói :

— Trời ơi ! Tao Hồng-thất-Công tí võ mà thua lão già «đầu
râu cáo» này ! Ôi ! Các người chớ tin nó ! Đồ nói khoét.

Chu-Thông vui vẻ xen vào :

— Đúng rồi ! Đồ «đầu râu cáo», nói láo ! ! Ai tin !

Hoàng-Dung lại nói :

— Cách đây hơn một tháng, Hồng-Thất-Công cùng ăn với cả hai đứa chúng tôi ở mé Đại-giang ! Thế mà hẳn dám nói gặp Hồng Ilo & Thái-sơn ! Anh Tinh, hãy lại đây trông cho tôi này một cái đấm nữa xem sao.

Quách-Tinh reo lên :

— Cứ để Ilo ta đây.

Chàng vừa nói vừa nhảy đến, Cửu-Thiên-Nhận đã bị Quách-Tinh đấm cho một cái đấm vừa rồi hãy còn đau nhói. Giờ đây thấy Quách-Tinh nhảy đến, Ilo kinh hãi ò tề hồ chạy.

Lão toan chạy ra cửa thì Mai-Siêu-Phong đã chặn hết lối, nó Ilo lại quay đầu chạy vào trong, chẳng ngờ bị Quán-Anh đón đường Ilo nổi giận, tung vào người Quán-Anh một cái làm cho Quán-Anh té nhào xuống đất.

Xét về Thiết-chương Thương-Thủy, tuy tuổi đã già, mượn tiền đổi đời, nhưng dù sao vũ công cũng vào bậc khá, cái tuổi thao xuân nước tiếng giờ đây không còn nữa, nhưng chưa phải là yếu hèn, so với Giang nam Lục-quân và Quách-Tinh, ông ta kém thật, song so với bậc hậu bối như Lục-Quán-Anh thì ông trội hơn rõ rệt.

Hoàng-Dung thấy Lục-Quán-Anh bị ngã, liền phi thân nhào đến, đưa hai tay chặn ngay trước mặt Cửu-Thiên-Nhận, hỏi :

— Lúc trước ông đòi một chiếc chum sắt đầy nước, đây vũ công thực sự hay vũ công lừa dối, hãy nói mau ?

Cửu-Thiên-Nhận đáp :

— Đó là môn độc đáo chuyên nghiệp của tao là « kinh thiên đặng bình độ thủy » đó.

Hoàng-Dung cười sáng sặc nói :

— Ôi ! Đến lúc này ông còn đòi quanh nứa sao ? cứ khai thật ra, kẻo cái thân già thêm khổ !

Cửu-Thiên-Nhận sấm mặt cúi xuống đất than :

— Nay tao tuổi quá cao, gân cốt suy nhược, nên tao khỏe sung sức như lúc trước được. Bởi vậy cái thuật kinh thiên đặng bình độ thủy mà giảm mất quá nhiều.

Hoàng-Dung nói :

— A ! Thời được ! sẵn dịp ở trong bể nước ngoài kia cũng một cái bồn lớn nuôi cá vàng, mời ông ta đó trở thuật « kinh thiên đặng bình độ thủy » xem chơi.

Cửu-Thiên-Nhận quát lớn :

— Ôi ! Chỉ có một cái vạc nước làm sao có thể tập nổi công phu. Tao chịu thôi.

Cửu-Thiên-Nhận vừa dứt lời từ chối thì bỗng một luồng hào quang loé mắt, vút tới quần quanh người Thiên-Nhận, lối đi xuyên xoạc và có tiếng quát của Mai-siêu-Phong :

— Chết đi đến nơi mà hãy còn bướng bỉnh.

Giếng roi độc long ngạnh chĩa của Mai-siêu-Phong đã lòi Thiên-Nhận đánh vút xuống vạc nước lớn, dưới cây quế, chỗ Hoàng-Dung vừa chỉ, nghe một tiếng « bùm », ngọn roi đã thả Thiên-Nhận vào chiếc-bồn đựng cá vàng.

Hoàng-Dung nhảy tới, rút kiếm Nga-mị lăm lăm cầm ở tay nói :

— Ông cứ thử chịu khó biến chuyển môn « đặng bình độ thủy » xem. Nếu chậm trễ sẽ không cứu mạng.

Cửu-Thiên-Nhận sợ hãi, nhảy vọt-lên, chui vào thành vạc toan bỏ chạy chừa, lại bị Hoàng-Dung chặn ngay đây, luôn vào giữa vạc, làm cho Thiên-Nhận ướt như chuột lột.

Thiên-Nhận biết không thể chạy thoát, nên khàn khản :

— Thú thực, cái chum tao đợt ban nãy chỉ là một cái vỏ sắt rất mỏng. Ở khoảng miệng chum tao chứa ba tấc, lót một làn giấy lán cực mỏng không hút nước. Tao đổ một lít nước lên đó để che miệng thế giữa. Còn việc đi lại trên nước lẹ làng mà lữ chúng bay cứ tưởng tao vận dụng nội công đó chính là một cái xảo thuật vì tao đã để sẵn nơi đây một cái chậu chìm xuống nước độ năm tấc. Người nào vô tình thì không thể nào khám phá nổi. Thời tao đã nói thật, may mà tao ra chứ ngấm mãi tao dưới nước thì tao chết công.

Hoàng-Dung khám phá được sự thật, lấy làm đắc ý. Thấy Thiên-Nhận nản ni hết lời cũng thương tình, bỏ về chỗ cũ, cười như nắc nẻ.

Cửu-Thiên-Nhận nhảy vọt ra khỏi bồn nước, quay mặt gườm gườm một cái, rồi lách chân chạy biến đầu mất.

Từ lúc đi ra cái trò vui mà Cửu-Thiên-Nhận làm nạn nhân, Mai-siêu-Phong và Lục-thư-Phong lúc khỏe lúc cười, do đó mới làm học giữa hai người cũng giảm đi được phần nào.

Kể từ Hoàng-Dung từ lúc biết được cha nàng không chết, nàng rất sung sướng, cười cợt luôn nôm.

Về phần Quách-Tĩnh, Lục-quái, Hoàng-Nhan-Khang và đồng
đại nhân thì mỗi người trong lòng như đang chờ đợi một việc
quyết liệt sắp xảy đến.

Chợt Mai-Siêu-Phong nghiêng rặng hết :

— Lục-thừa-Phong ! Mi phải thi học trò ta ra ! Đó là ta mi
mi đồng bọn đồng môn. Nếu mi tuân lời, ta sẽ tha mọi tội lỗi
trước cho mi.

— Lời nói có vẻ hống hách của Mai-siêu-Phong làm cho Lục-
thừa-Phong bất bình. Tuy nhiên, ông ta kịp nghĩ lại :

— Chồng nó đã chết, mà nó đã lìa, sống với vương trong
những ngày tàn tạ điêu linh. Ta tuy chân bị què cũng có nhà của
vợ con sống trong an ổn, hạnh phúc hơn nó nhiều. Hơn nữa hai
hên tuổi cũng đã già thì gây cừu chuộc oán làm chi !

Nghĩ như thế, Lục-thừa-Phong ôn tồn đáp :

— Vâng ! Tôi xin tuân lời sư - ti tha dứa đồ đệ sư - ti lập
tức. Mọi này tôi sẽ thân hành đi ra hải đảo để dõ là tín tức
sư ; thầy sư-ti có dám cũng tôi cứ bộ chăng ?

Mai-siêu-Phong mỉm cười lại hỏi :

— A ! Mi cũng dám lần mò đến đảo Đào-hoa nữa chăng ?

Lục-thừa-Phong đáp :

— Theo cổ lệ thì nghiêm cấm tất cả mọi người không ai được
bén mảng đến đảo Đào-hoa, kể cả chúng ta nữa. Kể nào làm trái
tất là vướng vào trọng phạm.

Tuy nhiên, vừa rồi lão Thiên-Nhân báo hung tin như vậy, là
đây ta lại làm ngơ không chút hối niệm đến vì ân sư sao.

Chúng ta cứ ra đó xem chơn giả thế nào, dầu có chết về tay
phụ cũng được liêng trung hậu.

Hoàng-Dung nghe nói cũng hưởng ứng, xen vào :

— Thế thì cả ba anh chị em cùng đi hỏi thăm tin tức, em xin
tình nguyện hào dảm nhận mọi tội lỗi, nếu gặp phải bữa riu sả
sét.

Mai-Siêu-Phong trầm lặng đứng ngăn người ra, đôi đồng nướn
mắt tuông trào xuống gò má nhẵn nhéo và đen sạm. Bất giác
thở dài than :

— Nhưng ta còn mặt mũi nào về thăm hỏi vì ân sư. An
thấy ta côi cút, đem về nuôi lấy dạy bảo, thế mà ta trở đại
lang dạ thù, phản bội ân sư, để rơi hổ sư môn.

Than đến đây, Mai-Siêu-Phong khóc ngất lên một hồi. Bỗng
mặt mũi nổi lên những đường gân châu chịt, mặt rít lên nói lớn :
— Oï ! Ta sống trên đời này cũng vô ích, ta trả xong mọi
thù cho Trần-huyền-Phong thông ta, rồi ta tự liệu lấy thân cho
xong.

Bọn Giang-nam Thất-quái, chúng bảy hầy sửa soạn cùng ta
sống mãi. Lục sư-đệ, Hoàng sư-muội, hai người hầy đứng bằng
quang mà xem ta trả thù đây. Cấm tuyệt không được ai khuyên
can một lời nào nữa cả.

Phi-Thiên-Bửu-Bức Kha-trấn-Ác nháy vào giữa sảnh, lấy chiếc
mạng sắt đập xuống gạch này lữa, đồng thời nói lớn :

— Mai-Siêu-Phong yêu phụ ! hiện nay mây không chịu rõ mặt
ta, mà ta cũng không trông thấy mặt mây. Tuy nhiên, tạo cũng
nhắc cho mây nhớ rằng cái đêm kịch chiến nơi Hoang-sơn xứ
Mông-cô chồng mây đã đem mạng đến tội, nhưng trong bọn ta
người em thứ năm cũng chết về tay chồng mây. Thế mà đến nay
mây chưa rõ hay sao mà gọi bằng Giang nam thất-quái.

Mai-Siêu-Phong sùng sốt hỏi :

— Lúc đó bọn bay có một dứa chết về tay chồng tao sao ?
và đến nay chúng bay chỉ còn có bốn dứa ư ?

Kha-trấn-Ác ôn tồn đáp :

— Bọn ta vì nghe lời đạo trưởng Mã-Ngọc nên lập nghi trận
trên vách đá, cốt đuổi mây đi nơi khác, không thêm tâm cứu rỗi
mây. Vì mạng đời mạng là thường trong giới vũ lâm. Hơn nữa,
chúng ta thương mây, sống trong điều linh khổ sở, thế mà bữa
nay mây dương dương tự đắc, tìm đến bọn ta để phục thù. Âu cũng
là chuyện lạ nữa. Thế thì ta thay mặt cho năm anh em của ta,
đọc đầu với mây một trận xem ai còn ai mất !

Mai-Siêu-Phong cười the the nói !

— Ta cho phép trong cả sáu dứa bay cùng đánh với ta một lượt
mới vừa sức ta.

Bọn Chu-Thông thừa lúc thấy Kha-trấn-Ác nháy vào đối thoại
với Mai-Siêu-Phong thì cùng nhau đứng vây xung quanh Kha-trấn-
Ác để đề phòng yêu phụ thấy sát bất thần sát hại. Giờ đây nghe
Mai-Siêu-Phong thách thức như vậy, không ai bảo ai, người nào
cũng chuẩn bị vũ khí để ra tay một lượt.

Quách-Tĩnh thấy vậy, nháy vào trước mặt Kha-trấn-Ác nói :

— Con xin phép chớ vì ân-sư tình nguyện đọc đầu với Mai-
Siêu-Phong một trận đầu.

Quy-vân trang-chủ Lục-thừa-Phong ngồi một bên nhìn thầy Mai-Siêu-Phong và bọn giang-nam lục-quái sắp sửa soạn đấu trong lòng không vui, ý muốn đến can gián đôi bên, tuy ông ta lại nghĩ:

— Minh uy chẳng đủ làm cho người phụ, tại không đủ để người kinh, đức không đủ để cho người, thì đâu có nói cũng chẳng ai nghe.

Lúc thấy Quách-Tĩnh, người hạn vừa kết nghĩa tâm giao với mình tình nguyện thay mặt sư-phụ đấu với Mai-Siêu-Phong là lớn:

— Xin chư vị dừng tay một chút, để kẻ hèn này có đôi lời. Giang-nam Lục-Quái tuy có cừ thù với Mai-Siêu-Phong, mong kết đôi bên cũng đều có chết cả, vậy theo ý ngu dè thì mỗi thù ấy không thể gọi là thâm thù được. Thế là, hai bên đánh nhau qua loa để rõ bên nào thắng phụ là được, không nên sát hại nhau làm gì. Xin Mai-Sư-Ti hãy độc đấu với Quách-tiền hiệp này cũng đủ.

Mai-Siêu-Phong ngược mặt lên trời cười lạnh lạnh nói:

— Lục-Thừa-Phong! Sao mi xem thế diện của ta rất thấp như vậy! Ta đây lại nhai đấu với thằng con nít để làm gì.

Quách-Tĩnh nhóng cao người lên, nhìn vào mặt Mai-Siêu-Phong nghiêm chỉnh nói:

— Chính cháu hãy mới là kẻ thù của bà, vì chính cháu đã dùng con dao trủy thủ đâm vào bụng ông bà cho đến chết, con dao trủy thủ ấy hiện bà còn giữ sao bà lại quên mất kẻ thù đi.

Mai-Siêu-Phong tức lên:

— A! Ta nhớ lại rồi! Vậy thì trước hết tao giết mày rồi đến bọn thầy của mày sau.

Tiếng hét vừa dứt Mai-Siêu-Phong đã xuất thủ, vung tay lên cao, chum năm ngón lại như năm vuốt chim ưng, nhắm thẳng sư Quách-Tĩnh bổ xuống nhành như chớp.

Quách-Tĩnh vội nhảy sang một bên tránh thoát, và kêu lớn:

— Mai-tiền-hối, năm trước cháu còn nhỏ dại nên xúc phạm đến ông bà, hôm nay bà quyết trả thù thì đâu có chết chóc cũng chẳng chạy, quyết độc đấu với bà để bà rửa hận xưa, sư phụ sư-phụ cháu chẳng hề dính liểu với cừu hận này, bà chớ nể cừu hơn chuốc oán.

Mai-Siêu-Phong gần từng tiếng hỏi lại:

— Thục mầy không chạy trốn phải không?

Quách-Tĩnh đáp:

— Nhất định cháu liều chết chứ không chạy trốn.

Mai-Siêu-Phong nói:

— Thế thì tốt lắm! Thế thì tao xóa hết cừu hiểm đối với mày bằng thầy của mày mà chỉ giết một mầy mà thôi. Hãy ra phía ngoài đây để tao hạ thủ cho rộng.

Hoàng-Dung gọi lớn Mai-Siêu-Phong nói:

— Mai-sư-ti! Quách-Tĩnh tuy còn nhỏ tuổi song có chí lớn đang một anh hùng hiệp sĩ, coi cái chết như lông hồng. Tuy nhiên, nếu sư-hạ Quách-huy-hà thì thiên hạ sẽ chê cười sư-ti là bạc tiền bội mà giết một đứa trẻ con chẳng là thẹn mặt sao!

Mai-Siêu-Phong quay về phía Hoàng-Dung hỏi lại:

— Bé Dung, mầy nói thế nào tao chưa hiểu?

Hoàng-Dung tiếp lời đáp:

— Sư-ti lâu nay đã nức tiếng giang hồ, sánh với các vị cao thủ trong giới võ lâm, chẳng lẽ dùng hết sức giết một đứa con nít như Quách-tiền-hiệp ư?

Hoàng-Dung nói như vậy là ý khích cho Mai-Siêu-Phong đặt cho Quách-Tĩnh một điều kiện nào trước khi giao đấu, để Quách-Tĩnh có thể lợi thế hơn.

Quả nhiên, Mai-Siêu-Phong đã làm mưu Hoàng-Dung, nói giận hét:

— Ta đánh thằng con ranh này ba cái mà nó không bỏ xác thì ta sẽ tự sát tại chỗ, không sống trên đời này nữa.

Sở dĩ Mai-Siêu-Phong thế như vậy là vì bà ta xét thấy lúc ở Triệu vương-phủ bà ta đã bắt Quách-Tĩnh làm ngựa cỡi, vũ-công Quách-Tĩnh rất kém. Bà ta có ngờ đâu Quách-Tĩnh ngày hôm nay so với Quách-Tĩnh lúc đó khác xa lắm! Qua một thời gian, Quách-Tĩnh được uống máu rắn của Lương-Tử-Ông, da thịt rắn như đồng, lại được Hồng-Thái-Công truyền cho mười lăm thế võ «Giáng long» và được Hoàng-Dung truyền cho mảnh khóc võ công, sư-tiền-hối ấy khiến cho sáu vị sư-phụ của Quách-Tĩnh cũng phải chầu phục.

Hoàng-Dung nghe Mai-Siêu-Phong nói thế, lấy làm đặc ý, cười đôn, cất tiếng khen Mai-Siêu-Phong :

— Tốt lắm ! Sư-ti đã hứa, tất chẳng bao giờ sai lời ! và trước đây, có đủ năm vị anh hùng, đều sư-ti không giữ lời cũng chẳng được. Tuy nhiên, em thấy sư-ti đánh ba cái quả lì, vậy em ra thêm cho chi mười cái cho chắc chắn.

Quách-Tĩnh cương quyết tiếp lời :

— Cháu xin được phép hầu hạ mười lăm cái đánh, chớ mười cái vẫn còn ít quá !

Hoàng-Dung đưa tay phân hoa trước mọi người :

— A ! Ra thế thì hợp lý lắm rồi. Nhờ các vị khách quan tâm chứng cho lời nói đôi bên.

Mai-Siêu-Phong ôn tồn nói :

— Ủ ! Bên nó vô số người làm chứng, mà bên ta chỉ có mình ta vào trang lấy ai làm chứng háy giờ ?

Hoàng-Dung liền thoát hỏi :

— Thế ông khách quái đàng đứng sau lưng sư-ti kia là ai, không phải là kẻ đồng bọn với sư-ti sao ?

Mai-Siêu-Phong nghe Hoàng-Dung nói, bất chợt quay ngược tay lại một cái, vô lệ như chớp vào người khách áo xanh, trong bất ngờ, ai cũng tưởng người khách áo xanh không tài nào tránh khỏi năm cái vút nhọn của Mai-Siêu-Phong, ngờ đâu người khách áo xanh nhanh như điện, lui ra chẳng hề có một tiếng động. Lòng cho năm ngón tay của Mai-Siêu-Phong chỉ hầu tụt trong không khí mà thôi.

Mai-Siêu-Phong kinh hãi nghĩ thầm :

— Chiều hôm qua có một quái khách kỳ dị, chỉ thổi một hơi tiêu mà đã giải vây, đuổi hết đàn rắn của Âu-Dương Công-tử sát hại mình, nullo không làm lễ tạ ơn, mà quái khách tuyệt nhiên không hề nói lời đó. Đáp. Không rõ người khách đó là hạng người nào. Bây giờ người khách đó lại theo ta đến đây làm gì trong lúc bất ngờ ta quàng tay lại bất vận không thấy đâu ? Hay là con bé Hoàng-Dung đã đổi mình, làm cho mình rối loạn tinh thần ? Nhưng nếu không có người ấy đứng sau lưng thì bản bệ đâu mà nói ?

Nghĩ thế, Mai-Siêu-Phong quay mặt lại hỏi lớn :

— May là ai ? theo ta đến đây để làm gì nói cho mau ?

Quái khách không lên tiếng, nhưng vẫn ẩn hiện khi tỏ khi mờ, phồn phật dưới ánh đèn trông lại càng quái gở thêm.

Mai-siêu-Phong mắt mở làm sao, thấy được. Tuy nhiên, há-ta cũng quào luôn mấy cái nữa, nhưng cũng chỉ quào, trong không-khí, và quái-khách vẫn chấp chờn y như áo-ảnh.

Mọi người trông thấy cả sợ, vì Quái-khách cũng chỉ là người, tuyệt đối không phải là ma quỷ. Mà nếu đã là người thì người này công phu đã quá cao siêu đến mức xuất thần nhập hóa.

Lục-thừa-Phong nhìn vào quái-khách, hỏi :

— Các-hạ quá bước đến tề-trang mà kẻ hèn này không biết trước để tiếp đón, thật có lỗi. Vậy xin mời các-hạ vui lòng ngồi chơi uống chén nhạ có được chăng ?

Quái-khách không đáp, nửa lời, chấp chờ một lúc rồi lui tá hiên mặt lúc nào cũng chẳng ai trông thấy đoán được.

Mai-siêu-Phong lại hỏi :

— Có phải ông là người thổi tiêu cứu mạng tôi chiều hôm qua đó chăng ?

Mọi người hết sức kinh-không, vì biết Mai-siêu-Phong tuy mù nhưng tai rất thính, có thể dùng tai thay đôi mắt được, thế mà quái-khách đã đi rồi mà Mai-siêu-Phong vẫn không biết. Luận như vậy thì thấy quái-khách tài kinh công mau lẹ và bề-ảnh tượng đến bực nào.

Hoàng-Dung nói với Mai-siêu-Phong :

— Mai sư-ti ! vị đó đã đi lâu rồi !

Mai-siêu-Phong kinh ngạc hỏi lại :

— Ông ta đi hồi nào thế, Hoàng-muội ?

Hoàng-Dung đáp :

— Nếu sư-ti đi vội theo ông ta thì còn kịp. Thời háy bỏ chuyện đánh nhau là hơn.

Mai-siêu-Phong không đi, đứng ngồi người ra suy nghĩ một lúc rồi rít lên :

— Nào, thằng con nít Quách-Tĩnh đâu, hãy ra đây chịu chết.

Nói chưa dứt lời, Mai-siêu-Phong đã vung hai tay, chum mười ngón lại như vuốt chim ưng loang loáng như ánh đèn.

Quách-Tĩnh lên tiếng :

— Đây này! Cháu sẵn sàng ở chỗ này.

Mai-sieu-Phong nghe Quách-Tinh nói, liền lắc tay một cái, tức thì nắm ngón tay vô vào đầu Quách-Tinh.

Quách-Tinh la hét, vội né sang một bên tránh, đồng thời múa tay bên trái đánh lại.

Mai-sieu-Phong nghe hơi gió, biết Quách-Tinh phản-ứng, đã xoay né tránh, nhưng không còn kịp, vì thế vô «Giăng-long thập bát chưởng» của Quách-Tinh vung ra rất lạ lùng, chỉ nghe tiếng «bách» một cái, tay Quách-Tinh đã đánh trúng vai Mai-sieu-Phong.

Mai-sieu-Phong vô công đường lý mà bị Quách-Tinh một đấm cũng phải bay ra xa hơn ba thước.

Tuy nhiên bà ta cũng là tay cao thủ dày kinh nghiệm. Dù bị lui bước, nhưng bà ta lập tức chuyển bại thành thắng, chộp nắm ngón tay như móng chim ưng, bắt thần nháy vợt trở lại phần công chớp nhoáng.

Quách-Tinh thất thần, vì chỉ loáng một cái mà cánh tay Quách-Tinh đã bị trúng ba huyết: nội-quan, ngoại-quan, hội-tôn, đau đến êm ãm cả người.

Kinh-nghiệm này các vị sư-phụ trong Giang-nam Lục-quái thường nói với Quách-Tinh là Mai-sieu-Phong có ngón cứu-âm bạch cốt trảo chuyên dùng đánh đối phương chưa kịp ra tay, hoặc khi nặng bị lui bước, sẽ phản-ứng thình lình rất nguy hại. Bởi vậy từ lúc vào đầu với Mai-sieu-Phong, Quách-Tinh đã hết sức đề phòng, giữ kín các huyết đạo, chẳng ngờ Mai-sieu-Phong quá giả dạn, biến hóa khôn lường, thừa lúc bị lui bước phần công chớp nhoáng, làm cho Quách-Tinh không kịp trở tay.

Quách-Tinh bị đau, kêu lên một tiếng:

— Ôi! Nguy rồi!

Ngay lúc đó, nửa thân mình Quách-Tinh bị té bại. Chàng liền quặp hai ngón tay giờ lên, nửa quyền nửa chưởng nhắm thụi vào ngực Mai-sieu-Phong một cái rất mạnh liệt.

Mọi thầy, ai cũng tưởng Quách-Tinh vì bị đau nên liều mạng dùng ngón đũa đó, nhưng không, Quách-Tinh đã xuất một nửa tư thế «tiểu bát chưởng» trong «Giăng-long thập bát chưởng» của Hồng-thật-Công truyền thụ lúc trước, đồng thời Quách-Tinh chộp nắm đầu ngón tay, một đấm một vô, tất nhiên Mai-

giêu-Phong không thể tránh thoát. Tặc rằng tay trái của Quách-Tinh bị thương, không còn sức lực nữa, nên chỉ xuất thủ được một đòn, rồi lại phải thu về, tuy thế trước uy vô Giăng-long cũng đi làm cho Mai-sieu-Phong bối rối, không thể phản-ứng được «Quyển phong hay chưởng phong». Quách-Tinh lẹ làng bồi thêm một đấm vào trặc vai, làm cho Mai-sieu-Phong lao đảo muốn ngã xuống đất.

Mai-sieu-Phong gương dậy, mặt mày giận dữ, vung tay bỏ vào Quách-Tinh. Lúc này hai bên phải dùng hết sức mình để phản-ứng chiến đấu. Bỗng nghe một tiếng «bịch» nặng nề, cả hai khối thịt đều giăng vào chiếc cột giữa sảnh đường. May mà cây cột đó làm bằng gỗ tử thiết, nên không bị gãy, chỉ làm cho ngôi tán gạch vỡ, trên nội sảnh từng mảnh vụn ãm ãm rơi xuống.

Giang-nam Lục-quái đưa mắt nhìn nhau, nửa mừng nửa sợ, không ngờ đũa đồ-đệ của mình đã đạt được một nội công tiến bộ dường ấy, nhưng chẳng hiểu ai truyền đạt cho hẳn.

Hàn-hiền-Cần tuy không mới rã nhưng đoán chắc đó là Hoàng-Dùng chỉ dạy Quách-Tinh, vì thế ông ta trở mặt nhìn Hoàng-Dùng hàm ý khâm phục.

Mai-sieu-Phong và Quách-Tinh sau khi bị chạm vào cột, làm cho gạch ngói chuyển ãm ãm, chẳng khác trời long đất lở, tiếp, họ lại quẫn nhau, giở hết các môn sở trường quyết hạ nhau trong nháy mắt.

Bên ngoài người ta nhận thấy một bên Quách-Tinh sức vóc mập mạp, đây đây, chưởng pháp rất tinh diệu, bên Mai-sieu-Phong mười đầu ngón tay nhọn oắt như mười đầu móc câu, dật xương chuyên lên xấn rúc, múa máy-biến ảo dị thường, làm cho trong đại sảnh gió lộng vun vút, chẳng khác một trận cuồng phong bão táp.

Qua một lúc, Quách-Tinh thấy Mai-sieu-Phong khi tiến khi lui hẳn một tấn công như vũ-hỏa làm cho chàng phải đề dật, tựa chèo đón đỡ, quy vào thế thủ nhiều hơn thế công.

May được nhờ trước đây ít ngày Quách-Tinh đã được Hoàng-Dùng truyền thụ cho ngón «Lục-anh chưởng» của phái Đào-hoa, nên mặc dù đối phương có áp đảo đến đâu cũng không làm cho chàng bối rối được. Chàng cứ tuần tự dùng mười tám thế võ trong bài «Giăng-long» rồi tiếp đến ngón «Lục-anh» chông đánh, bởi vậy nên hai bên giằng co hơn năm mươi hiệp mà vẫn

chưa bên nào thắng.

Hoàng-Dung đứng ngoài đấu, mặt tươi như hoa, võ tay cười nói luôn mồm. Còn Giảng-nam Lục-quái thì rụt đầu le lưỡi, cho đấu cha con Quán-Anh cũng đều khâm phục không cùng.

Lục-thừa-Phong đôi mắt đăm đăm nhìn cuộc đấu, lòng phần vẩn tự hồi:

• Mai sư-ti công-phu quả đã đến mức lợi hại, may mà hôm nay gặp sự đánh nhau thì vị tất ta đã chịu, nỗi với sư-ti mới hiệp. Thế mà Quách-Tĩnh người bạn trẻ kia, tập luyện thế nào mà võ công dường ấy! Thật không khiếp.

Chợt Hoàng-Dung là lớn:

— Mai sư-ti đánh nhau đã hơn sáu bảy chục hiệp rồi, tại sao sư-ti lại không chịu thua để giữ lấy lời hứa ban đầu?

Mai-siêu-Phong lúc ấy lòng nóng như đốt, tâm thần như ngáy đại, mặc dù nghe Hoàng-Dung nhưng bà ta cứ vẫn làm ngơ, vừa đánh vừa nghĩ:

— Ta nhất thân vũ nghệ, gọi nhượn khổ luyện hơn hai mươi năm trời lẽ nào chẳng áp đảo được chàng con út hay sao?

Nghĩ như thế, Mai-siêu-Phong càng giận dữ, nét mặt nhăn nhéo hai tay vung lên như gió, quyết hẳn cho được Quách-Tĩnh để xé xác, nhưng bà ta càng hăng bạo nhiều thì Quách-Tĩnh càng đỡ khốc bấy nhiêu.

Cứ theo công tâm mà nhận xét thì vũ công của Mai-siêu-Phong trội hơn Quách-Tĩnh khá nhiều, tuy nhiên, Mai-siêu-Phong vì phàm phải những điều bất lợi sau đây nên chẳng làm sao hạ nổi Quách-Tĩnh. Một là hai mắt bị mù, hai là bà ta nóng nảy báo thù không làm cho tâm thần rỗi loạn, ba là bị lời hứa lúc ban đầu ám ảnh làm cho bà không đủ bình tĩnh nữa. Còn Quách-Tĩnh đã luyện được môn nội công huyền môn chính tông của phái Toàn-chân, uống máu rắn, học thuộc mười tám thế «giảng long» kiếm thêm một ngón «lục-anh» nữa.

Bởi vậy, Quách-Tĩnh chịu đựng được với Mai-siêu-Phong bao nhiêu hiệp mà vẫn chưa thấy suy kém.

Mai-siêu-Phong nhận thấy Quách-Tĩnh có nhiều ngón võ lạ kỳ, tuy không rõ xuất xứ nơi đâu, nhưng bà ta cũng đoán được lời mạch lạc của nó.

Bà ta nghĩ thêm:

... Hễ đánh mạnh mẽ uy chưởng thì phải dùng, phải hao sức. Ta cứ cho hắn múa mấy một lúc, đợi cho hắn mệt sẽ tàn công sau.

Mai-siêu-Phong chạy lùi ra ba bước chạy quanh eo, lúc tiến, lúc lui, cốt lừa cho Quách-Tĩnh đánh nhiều cho hao sức lực.

Quách-Tĩnh say nội công sung mãn song phải luôn tay xử dụng «Giảng-long» chỉ một hồi quả nhiên sức lực chẳng đã giảm đi quá nhiều.

Mai-siêu-Phong đoán biết đúng lúc bà ta phải tàn công, liền xông tới hai tay vung lên, lúc cao, lúc hạ thấp, giữ đúng chiêu số của thế «câu tam bạch cốt trảo» đánh tới tấp.

Hoàng-Dung tỉnh mắt, nếu kéo dài cuộc đấu thì Quách-Tĩnh không tránh khỏi tai nạn, liền gọi lớn:

— Mai sư-ti đánh nhau đã hơn hai trăm hiệp rồi mà chỉ chưa chịu thua sao?

Mai-siêu-Phong cứ giữ chiêu, dồn hết sức lực vào hai cánh tay loang loang vỗ vào Quách-Tĩnh.

Hoàng-Dung biết Mai-siêu-Phong đã say máu, đầu có gào thét cũng vô ích.

Quách-Tĩnh đã đuối sức lại trời trời nên gặp nhiều bất-lợi. Trãi lại Mai-siêu-Phong trời càng tối càng đem lại cho Mai-siêu-Phong nhiều may mắn.

Đánh thêm mấy hiệp nữa, Quách-Tĩnh thấy người lảo đảo, chợt Mai-siêu-Phong thò một chân về phía Quách-Tĩnh. Quách-Tĩnh mừng thầm, eo chân phải đá ngược một cái, và tin rằng nếu hai chân chạm vào nhau, nếu chân Mai-siêu-Phong không quy cũng phải gãy.

Tế ra đó là mảnh lối của Mai-siêu-Phong làm cho Quách-Tĩnh tung chân lên để bà ta dớp bắt. Vì vậy, lúc chân Quách-Tĩnh vừa tung lên thì chân Mai-siêu-Phong đã thụt về nhanh như điện.

Lục-quán-Anh đứng bên ngoài tinh mắt, vội kêu lên:

— Coi chừng, lưu ý.

Vì hôm trước, đôi anh bị Hoàng-nhan-Khang bầu trúng, cảnh là ngón mà Mai-siêu-Phong đang múa không khác tí nào.

Chỉ chớp mắt, Mai-siêu-Phong đã dùng chân bầu vào đùi, Quách-Tĩnh, Quách-Tĩnh phải chông tay xuống đất, cổ sức chúi lệt ra ngoài để tránh ngón đòn độc ấy.

Đó là một ngón thủ mà trong lúc bí, buộc Quách-Tĩnh phải dùng. Tuy nhiên, Mai-siêu-Phong đâu phải là kẻ tầm thường, anh biết Quách-Tĩnh bừa thế, liền lách mình tặco, dùng ba ngón tay đánh thốc vào mu bàn tay Quách-Tĩnh.

Thầy nguy ngập Quách-Tĩnh buộc lòng quay luôn bàn tay phải đánh theo, nếu địch chống đỡ thì cả hai bên cùng trả miếng.

Nhưng chỉ nháy mắt, mọi người đều thấy Mai-siêu-Phong nhảy vọt ra ngoài cưỡi the thế, tỏ vẻ đắc ý lắm:

— Quách-Tĩnh không rõ duyên cớ gì, tại sao bản sấp về chết mình lại nhảy ra ngoài cưỡi the thế như vậy.

Chợt Quách-Tĩnh thấy mu bàn tay mình bị tạt rất như búa nước sôi, chàng nhìn xuống, thì thấy ba dấu nhọ đã in vào đây, máu chảy ra ri ri.

Thật thán, Quách-Tĩnh nhớ lại lúc Hoàng-Son còn ở nơi Mộng Cỏ, Mã-Ngọc đã chỉ vào chân cái sọ người, bảo là Mai-siêu-Phong dùng chất độc để thí nghiệm. Giờ đây mu bàn tay chàng bị lũng lại ri ri ra nước đen, tất chàng đã ngộ độc rồi, hèn chi Mai-siêu-Phong thích chỉ cưỡi là phải.

Nghĩ như thế Quách-Tĩnh hét lên:

— Bé Dung! Ta bị trúng độc rồi!

Vừa quát, Quách-Tĩnh vừa nhảy đến phía sau lưng Mai-siêu-Phong nắm mạnh hai cái «vèo vèo».

Vì chàng nghĩ rằng chỉ có cái cách liều chết, buộc Mai-siêu-Phong phải đưa thuốc giải độc mà thôi.

Nhưng Mai-siêu-Phong nghe hơi-gió đã lẹ làng nhảy sang một bên tránh, hai đũa chưởng của Quách-Tĩnh

Hoàng-Dung nghe Quách-Tĩnh gọi báo tin trúng độc, thật kinh hãi xô đến. Kha-trần-Ác và cũng bọn cũng áp vây chặt Mai-siêu-Phong và quyết không để cho bản sấp thoát.

Hoàng-Dung gọi Mai-siêu-Phong:

Mai-siêu-Phong! Chị đã chẳng chịu thua mà còn dùng chất độc đánh Quách-tiểu-hiệp, trúng thật kỳ quái. Chị hãy mau đưa thuốc giải độc để em cứu Quách-tiểu-hiệp kẻo mang tiếng với đời.

— Mai-siêu-Phong nhận thấy chưởng pháp của Quách-Tĩnh có lợi hại, nên không dám mở miệng đáp với Hoàng-Dung, bà ta vẫn né tránh vừa nghi thán:

— Ủ! Nếu mày cũng cố dùng sức hãy nhiều thì độc được chng ngâm hãy nhiều, đâu là thành thì mày cũng không thể nào cứu được thoát chết! O! Bữa nay tao đã rửa được thù chồng thì đâu có bị chúng hãy vây đánh đến chết đi nữa ta cũng đã miễn nguy.

Nghĩ như thế, Mai-siêu-Phong đắc ý cười ha... ha...

Quách-Tĩnh huy hết sức lực đánh Mai-siêu-Phong mấy cái, đã không trúng mà tâm thần chàng choáng váng, toàn thân như muốn co rút như không còn cử động được thư thả được.

Biết rằng độc-dược đã ngâm vào, Quách-Tĩnh không dám dùng sức nữa. May mà Quách-Tĩnh đã uống được máu rắn của Liông-từ-Ông, nếu không thì lúc này đã thập phần nguy hiểm rồi, còn cựa quậy gì được nữa.

Hoàng-Dung nhìn thấy tay chân của Quách-Tĩnh đã rũ rượi, mặt mày nhợt nhạt, thất kinh gọi lớn:

Quách-huynh! Hãy chạy ra khỏi vòng chiến cho mau.

Dứt lời, Hoàng-Dung rút kiếm kiếm nga mí nhỏ xiu trên mái tóc, xông vào đánh với Mai-siêu-Phong. Còn Hàn-bừu-Cần, Nam-hi-Nhân, Toàn-kim-Phát, cũng lăm le vũ khí chực giao chiến.

Quách-Tĩnh thấy Hoàng-Dung nhảy vào, chàng không nỡ bỏ cuộc, vịn hết sức lực vào hai cánh tay dùng thế «Giáng long thập bát chưởng» nhằm Mai-siêu-Phong đánh tới.

Lúc này, tuy Quách-Tĩnh đã bắt lực, song chỉ bị chạm chợp đi mà thôi, còn sức mạnh cũng đủ giết chết đôi phương, nếu đôi phương không phải là người «thầy sát».

Vì tay của Quách-Tĩnh đánh chạm nên Mai-siêu-Phong không nghe hơi gió, không biết đau mà đỡ. Cái đâm của Quách-Tĩnh trở nên lợi hại, tung thẳng vào trước vai Mai-siêu-Phong một cái, Mai-siêu-Phong té sấp xuống đất.

Hoàng-Dung hết sức kinh ngạc, thấy Mai-siêu-Phong đã ngã, nên thu vội kiếm về, thì Hàn-bừu-Cần, Nam-hi-Nhân, Toàn-kim-Phát, cả bọn áp vào, thủ tay toàn bắt con người thầy sát.

Chợt thấy bàn tay của Mai-siêu-Phong di động, lập tức Hàn-bừu-Cần và Toàn-kim-Phát nhảy lùi ra một bước. Mai-siêu-Phong quàng tay bấu vào người Nam-hi-Nhân, Nam-hi-Nhân biết chuyện hiểm nghèo, liền ngã cả thân mình xuống đất, lăn ra hạ vòng

vòng mới kịp thoát nạn.

Thừa cơ hội ấy, Mai-siêu-Phong cất được mình dậy, nhưng chưa đứng vững thì bị Quách-Tĩnh đâm cho một quyền nữa ngang lưng, bà ta lại ngã người xuống đất như trước nữa.

Đòn quyền thứ hai của Quách-Tĩnh cũng đánh chồm chồm nên không có hơi gió, vì vậy mới hạ được Mai-siêu-Phong dễ dàng như vậy.

Mặc dù trúng hai đòn độc nhưng Mai-siêu-Phong vẫn chưa đến nỗi bị thương, vì bà ta đang lúc háng máu, và ngón đôn của Quách-Tĩnh cũng đã giảm sức quá nhiều rồi.

Về phần Quách-Tĩnh, sau khi cố gắng được hai đường quyền, chàng cảm thấy tâm thần rối loạn, chân không còn đứng vững nữa, phải ngã nhào xuống đất bên cạnh thầy sát Mai-siêu-Phong.

Hoàng-Dung thấy lao mình đến đỡ Quách-Tĩnh dậy, chàng ngờ bị Mai-siêu-Phong cảm biết có người xông đến, liền vung tay chia năm ngón ra chộp một cái.

Bóng Mai-siêu-Phong kinh sợ rút tay về vì nắm ngón tay của bà ta bị đau nhói.

Tuy phút đầu, Mai-siêu-Phong lầy lăm lạp, nhưng chỉ loáng mắt bà ta hiểu ngay người xông vào là Hoàng-Dung, cô gái có một áo giáp lông nhím.

Mai-siêu-Phong lập tức dùng tưng thế "lý ngư đi đĩnh" nhảy vọt lên, thì bỗng bên tai có tiếng gọi:

— Mai-siêu-Phong thầy sát, hãy lại đây ta tặng cho cái này, mau lên!